

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PAOLO MENGOZZI
prezentate la 14 aprilie 2011¹

Cauzele conexe C-191/09 P și C-200/09 P

**Consiliul Uniunii Europene (C-191/09 P),
Comisia Europeană (C-200/09 P)
împotriva
Interpipe Niko Tube,**

Interpipe NTRP

„Recurs — Politica comercială comună — Dumping — Regulamentul (CE) nr. 384/96 — Articolul 2 alineatul (10), articolul 3 alineatul (2), articolul 18 alineatul (3) și articolul 19 alineatul (3) — Compararea valorii normale și a prețului de export — Ajustare — Dreptul la apărare — Importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, din România, din Rusia și din Ucraina — Regulamentul (CE) nr. 954/2006 — Cooperarea industriei Uniunii — Utilizarea datelor confidențiale”

Cuprins

I – Introducere	4
II – Istoricul cauzei și hotărârea atacată	4
III – Procedura în fața Curții și concluziile părților	6
IV – Analiză.....	7
A – Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe erorile de drept în aprecierea Tribunalului referitoare la ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază	8
1. Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe erorile de drept care au viciat aplicarea prin analogie a jurisprudenței referitoare la conceptul de entitate economică unică	8
a) Argumentele părților.....	8
b) Analiză.....	9

¹ — Limba originală: franceza.

2.	Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe o eroare de drept în repartizarea sarcinii probei privind îndeplinirea condițiilor de aplicare a ajustării efectuate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază	13
a)	Argumentele părților	13
b)	Analiză	14
3.	Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe nerespectarea limitelor controlului jurisdicțional	15
a)	Argumentele părților	15
b)	Analiză	16
B –	Cu privire la al treilea motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept săvârșite în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază în ceea ce privește tranzacțiile realizate de SEPCO cu țevi produse de Niko Tube	20
1.	Argumentele părților	20
2.	Analiză	20
C –	Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe erorile de drept în constatarea unei încălcări a dreptului la apărare al reclamantelor din primă instanță în contextul ajustării operate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază	22
1.	Argumentele părților	22
2.	Analiză	23
D –	Cu privire la primele două motive ale recursului incident introdus de Niko Tube și NTRP	27
1.	Cu privire la primul motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept care ar fi viciat examinarea de către Tribunal a calculării valorii normale	27
a)	Elementele esențiale din istoricul cauzei referitoare la excluderea țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4	27
b)	Cu privire la cele cinci aspecte ale primului motiv al recursului incident	29
c)	Cu privire la primele două aspecte, întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare și, respectiv, pe încălcarea limitelor controlului jurisdicțional	29
i)	Argumentele părților	29
ii)	Analiză	30
d)	Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe lipsa răspunsului la un motiv	31
i)	Argumentele părților	31
ii)	Analiză	31
e)	Cu privire la al patrulea aspect, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere a obligației de diligență	31

i) Argumentele părților	31
ii) Analiză	31
f) Cu privire la al cincilea aspect, întemeiat pe denaturarea sensului clar al elementelor de probă	33
i) Argumentele părților	33
ii) Analiză	33
2. Cu privire la al doilea motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept care ar fi viciat examinarea de către Tribunal a stabilirii prejudiciului cauzat industriei Uniunii	35
a) Considerații introductive	35
b) Cu privire la cele opt aspecte ale celui de al doilea motiv al recursului incident întemeiate pe erorile de drept care au viciat examinarea încălcării pretinse a articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază	36
i) Elementele esențiale privind aspectele pertinente ale cauzei și considerațiile Tribunalului	36
ii) Argumentele părților	37
iii) Analiză	38
– Cu privire la primele două aspecte	38
– Cu privire la celelalte aspecte care se referă la societățile de legătură enumerate la punctul 111 din hotărârea atacată	40
– Cu privire la criticile privind Productos Tubulares	41
– Cu privire la criticile privind cele șase societăți de legătură ale societății Dalmine	42
– Cu privire la criticile privind VMOG Regatul Unit	42
c) Cu privire la cele două aspecte ale celui de al doilea motiv al recursului incident întemeiate pe erorile de drept care au viciat examinarea încălcării pretinse a articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază	43
i) Argumentele părților	43
ii) Analiză	44
V – Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului	46
VI – Cu privire la cheltuielile de judecată	47
VII – Concluzie	47

I – Introducere

1. Prin recursurile lor, Consiliul Uniunii Europene (C-191/09 P) și Comisia Europeană (C-200/09 P) solicită Curții anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 10 martie 2009, Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP/Consiliul (denumită în continuare „hotărârea atacată”)², în măsura în care prin aceasta din urmă s-a anulat articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 954/2006 al Consiliului din 27 iunie 2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importul anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, origine din Croația, România, Rusia și Ucraina, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2320/97 și (CE) nr. 348/2000 ale Consiliului și de încheiere a reexaminării intermediare și a reexaminării în temeiul expirării măsurilor a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, origine, printre altele, din Rusia și din România și de încheiere a reexaminării intermediare a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, origine, printre altele, din Rusia, România, Croația și Ucraina (denumit în continuare „regulamentul în litigiu”)³.

2. În memoriul în răspuns, Interpipe Niko Tube (denumită în continuare „Niko Tube”) și Interpipe NTRP (denumită în continuare „NTRP”) au introdus un recurs incident, în conformitate cu articolul 116 din Regulamentul de procedură al Curții, în măsura în care Tribunalul le-a respins cererile.

II – Istoricul cauzei și hotărârea atacată

3. Niko Tube și NTRP sunt două societăți ucrainene producătoare de tuburi și țevi obținute fără sudură. Acestea sunt asociate cu două societăți de vânzare, și anume SPIG Interpipe (denumită în continuare „SPIG”), cu sediul în Ucraina, și SEPCO, cu sediul în Elveția.

4. În urma unei plângeri, Comisia a deschis o procedură antidumping în martie 2005 privind importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură din fier sau din oțel, origine în special din Ucraina.

5. Ancheta referitoare la dumping și prejudiciul care a rezultat s-a referit la perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 31 decembrie 2004. Examinarea tendințelor utile pentru evaluarea prejudiciului a acoperit perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2001 și 31 decembrie 2004.

6. Având în vedere numărul ridicat de producători comunitari, potrivit articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene⁴, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 461/2004 al Consiliului din 8 martie 2004⁵ (denumit în continuare „regulamentul de bază”), Comisia a ales pentru efectuarea anchetei un eșantion de cinci producători comunitari. Inițial, eșantionul cuprindea următorii cinci producători comunitari: Dalmine SpA (denumită în continuare „Dalmine”), Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA (denumită în continuare „Tubos Reunidos”), Vallourec & Mannesmann France SA, V&M Deutschland GmbH. Întrucât Benteler Stahl/Rohr GmbH a decis să nu coopereze, Comisia a înlocuit-o cu Rohrwerk Maxhütte GmbH.

2 — T-249/06, Rec., p. II-383.

3 — JO L 175, p. 4, Ediție specială, 11/vol. 46, p. 138.

4 — JO 1996, L 56 p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223.

5 — JO L 77, p. 12, Ediție specială, 11/vol. 34, p. 171.

7. Prin scrisorile din 6 iunie și din 14 iulie 2005, Niko Tube și NTRP, precum și SPIG și SEPCO au transmis Comisiei răspunsurile lor la chestionarul antidumping. Vizitele de verificare la sediile Niko Tube și NTRP, precum și la SPIG au avut loc între 17 și 26 noiembrie 2005.

8. La 27 februarie 2006, Comisia a adresat Niko Tube și NTRP primul document de informare finală care detalia faptele și motivele pentru care aceasta propunea adoptarea de măsuri antidumping definitive.

9. Prin scrisoarea din 22 martie 2006, Niko Tube și NTRP au contestat în mod oficial concluziile Comisiei, astfel cum au fost expuse în primul document de informare finală. Acestea au arătat că în mod eronat Comisia inclusese date privind produse care nu erau fabricate de ele, că aceasta comparase valoarea normală și prețul de export în stadii comerciale diferite, ceea ce era incompatibil cu articolul 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază și că, tratând SEPCO drept importator, precum și definind prețul său de export prin reconstrucție, Comisia încălcase articolul 2 alineatul (9) din regulamentul respectiv.

10. În urma a două audieri în prezența Niko Tube și a NTRP și a unor contacte ulterioare cu aceste societăți, Comisia a adoptat, la 24 aprilie 2006, un al doilea document de informare finală. În acest document, Comisia a respins cererea de excludere a anumitor produse care nu sunt fabricate de Niko Tube și de NTRP de la calcularea valorii normale, și anume a produselor încadrate la numărul de control al produselor (denumit în continuare „NCP”) KE4. Comisia a efectuat o ajustare a prețurilor de vânzare practicate de SEPCO, însă nu în temeiul articolului 2 alineatul (9) din regulamentul de bază, ci în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul respectiv. În sfârșit, în acest document, Comisia a prezentat informații referitoare la cooperarea industriei comunitare.

11. Prin faxul din 26 aprilie 2006, Niko Tube și NTRP au amintit Comisiei că datele furnizate ca răspuns la chestionarul antidumping și verificate de către funcționarii Comisiei demonstrează că țevile nucleare încadrate la codul NCP KE4 nu erau fabricate de acestea.

12. Prin scrisoarea din 4 mai 2006, aceste societăți au prezentat Comisiei observații complete cu privire la al doilea document de informare finală.

13. La 7 iunie 2006, Comisia a adoptat și a publicat Propunerea de regulament antidumping definitiv.

14. Prin faxul primit de Niko Tube și de NTRP la 26 iunie 2006 la ora 19.06, Comisia a răspuns la argumentele invocate de aceste societăți în faxul din 26 aprilie 2006 și în scrisoarea din 4 mai 2006, cu excepția argumentului privind lipsa cooperării industriei comunitare. Prin scrisoarea adresată Niko Tube și NTRP la 16 iunie 2006 și primită de acestea din urmă la 27 iunie 2006, Comisia a răspuns la comentariile acestora în legătură cu participarea la procedură a industriei comunitare.

15. La 27 iunie 2006, Consiliul a adoptat regulamentul în litigiu.

16. Prin acest regulament, Consiliul a impus taxe antidumping de 25,1 % la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, realizate de Niko Tube și NTRP.

17. Niko Tube și NTRP au introdus la Tribunal acțiune în anulare împotriva regulamentului în litigiu.

18. În susținerea cererii de anulare, reclamantele din primă instanță au invocat șase motive a căror examinare a fost regrupată de către Tribunal, în funcție de faptele la care se refereau, în următoarele cinci titluri:

- Cu privire la calcularea valorii normale;
- Cu privire la consecințele faptului că societățile de legătură ale producătorilor comunitari nu au răspuns la chestionar;

- Cu privire la ajustarea prețului de vânzare practicat de SEPCO;
- Cu privire la oferta de angajament a reclamantelor (din primă instanță);
- Cu privire la tratamentul cheltuielilor de vânzare, al cheltuielilor administrative și al altor cheltuieli generale ale SPIG.

19. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins majoritatea motivelor invocate de către reclamantele din primă instanță.

20. Acesta a admis totuși, în ceea ce privește tranzacțiile referitoare la țevile fabricate de NTRP, aspectul celui de al patrulea motiv invocat de către reclamantele din primă instanță, întemeiat pe existența unei erori vădite de apreciere în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, în măsura în care Consiliul a efectuat o ajustare a prețului de export practicat de SEPCO.

21. Tribunalul a admis de asemenea, în ceea ce le privește pe cele două reclamante din primă instanță, aspectul celui de al șaselea motiv invocat, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare în cadrul aplicării aceleiași ajustări.

22. Prin urmare, Tribunalul a anulat articolul 1 din regulamentul în litigiu, în măsura în care taxa antidumping stabilită pentru exporturile către Comunitatea Europeană de produse fabricate de reclamantele din primă instanță depășește taxa care ar fi fost aplicabilă dacă prețul de export nu ar fi fost ajustat în temeiul unui comision atunci când vânzările aveau loc prin intermediul comerciantului de legătură, SEPCO.

III – Procedura în fața Curții și concluziile părților

23. La 27 și, respectiv, la 29 mai 2009, Comisia și Consiliul au formulat recurs împotriva hotărârii atacate.

24. Prin Ordonanța președintelui Curții din 15 iulie 2009, cele două cauze au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

25. Prin recursul formulat, Consiliul solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul, pe de o parte, a anulat articolul 1 din regulamentul atacat și, pe de altă parte, a obligat Consiliul să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și un sfert din cele efectuate de către reclamantele din primă instanță;
- respingerea acțiunii în întregime;
- obligarea reclamantelor din primă instanță la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului și procedurii în fața Tribunalului.

26. Prin recursul formulat, Comisia solicită Curții:

- anularea punctului 1 din dispozitivul hotărârii atacate;
- respingerea acțiunii în întregime;
- obligarea reclamantelor din primă instanță la plata cheltuielilor efectuate de către Comisie în cadrul prezentului recurs.

27. În memoriile în răspuns, Niko Tube și NTRP solicită Curții:

- respingerea recursului Consiliului în parte ca inadmisibil și, în orice caz, în totalitate, ca nefondat;
- respingerea recursului Comisiei în parte ca inadmisibil și, în orice caz, în totalitate, ca nefondat;
- menținerea hotărârii atacate în partea în care aceasta admite motivele reclamantelor din primă instanță și anulează regulamentul în litigiu în măsura în care taxa antidumping stabilită pentru exporturile produselor fabricate de Niko Tube și NTRP către Comunitate depășește taxa care ar fi aplicabilă dacă prețul de export nu ar fi fost ajustat în temeiul unui comision, atunci când vânzările aveau loc prin intermediul comerciantului de legătură SEPCO;
- menținerea obligării la plata cheltuielilor de judecată dispuse prin hotărârea atacată și obligarea Consiliului la plata cheltuielilor efectuate de către reclamantele din primă instanță în fața Curții cu privire la recursul acestuia din urmă;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de către reclamantele din primă instanță în fața Curții cu privire la recursul Comisiei. Aceasta din urmă va trebui în orice caz să suporte propriile cheltuieli, precum și pe cele ale reclamantelor din primă instanță pentru răspunsul în fața Curții, întrucât a ales să formuleze un recurs distinct împotriva hotărârii atacate, deși ar fi putut participa simultan la procedură, rămânând intervenientă în speță. Cheltuielile efectuate de către Comisie privind procedura în fața Curții vor trebui să fie suportate, în orice caz, doar de către Comisie.

28. În cadrul recursului incident, Niko Tube și NTRP solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul nu a anulat regulamentul în litigiu în integralitate și în măsura în care acesta a obligat reclamantele din primă instanță la trei părtrimi din cheltuielile de judecată pe care acestea le-au efectuat în procedura în fața Tribunalului;
- pronunțarea în mod definitiv în speță și anularea regulamentulului în litigiu în integralitate;
- obligarea Consiliului și a Comisiei la propriile cheltuieli de judecată, precum și la cele efectuate de către reclamantele din primă instanță în fața Tribunalului și în fața Curții în cadrul acestor proceduri.

29. În răspunsurile la recursul incident, Consiliul și Comisia solicită Curții:

- respingerea recursului incident;
- în subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunalul de Primă Instanță spre rejudecare;
- obligarea reclamantelor din primă instanță la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului incident.

30. Părțile au fost ascultate în ședința desfășurată în fața Curții la 18 noiembrie 2010.

IV – Analiză

31. În susținerea recursului său, Consiliul invocă șapte motive. Primele patru motive vizează aprecierea Tribunalului expusă la punctele 177-187 din hotărârea atacată cu privire la ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, precum și, pe cale de consecință, pe cea realizată la punctele 196 și 197 din hotărârea atacată. Aceste motive sunt, în esență,

identice cu primele trei motive prezentate de către Comisie în susținerea propriului recurs. Prin urmare, aceste motive vor trebui examinate împreună.

32. În măsura în care, în recursul lor incident, Niko Tube și NTRP critică de asemenea respingerea în parte de către Tribunal a motivului lor din primă instanță referitor la aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, propunem să se examineze al treilea motiv al recursului acestora imediat după cele din recursurile principale care se referă la această prevedere.

33. În recursul principal, Consiliul invocă alte trei motive întemeiate pe erorile de drept pe care le-ar fi săvârșit Tribunalul la punctele 202-211 din hotărârea atacată, constatând că dreptul la apărare al reclamantelor din primă instanță fusese încălcat în contextul ajustării efectuate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Aceste motive ar putea fi analizate concomitent cu cel de al patrulea motiv invocat de către Comisie, care critică aceleași puncte din hotărârea atacată.

34. În sfârșit, vom examina primele două motive ale recursului incident invocate de Niko Tube și de NTRP, care s-au referit la alte aprecieri ale Tribunalului decât cele referitoare la aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

A – Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe erorile de drept în aprecierea Tribunalului referitoare la ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază

35. Aceste motive privesc trei aspecte din raționamentul Tribunalului. În primul rând, Consiliul și Comisia impută Tribunalului faptul că a aplicat prin analogie jurisprudența referitoare la conceptul de entitate economică unică dezvoltat în contextul calculării valorii normale. În al doilea rând, acestea consideră că în mod greșit Tribunalul a impus celor două instituții ale Uniunii sarcina de a dovedi că erau îndeplinite condițiile de aplicare a articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În sfârșit, în al treilea rând, Consiliul și Comisia impută Tribunalului că a depășit limitele controlului său jurisdicțional.

1. Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe erorile de drept care au viciat aplicarea prin analogie a jurisprudenței referitoare la conceptul de entitate economică unică

a) Argumentele părților

36. Consiliul și Comisia impută Tribunalului faptul că, la punctul 177 din hotărârea atacată, a considerat că jurisprudența constantă a Curții referitoare la luarea în considerare a existenței unei entități economice unice, pertinentă pentru calcularea valorii normale, era aplicabilă, prin analogie, în cadrul calculării prețului de export. Potrivit acestor instituții, calcularea valorii normale, stabilirea prețului de export și compararea acestora ar fi guvernate de o serie de norme distincte, iar fiecare dintre acestea trebuie să fie respectată în mod separat. Conceptul de entitate economică unică ar viza în mod exclusiv anumite situații specifice pe piața internă a exportatorilor. Prin urmare, acesta nu ar fi pertinent decât în cadrul calculării valorii normale. Potrivit Comisiei, jurisprudența Curții la care Tribunalul ar fi omis să se refere în hotărârea atacată ar confirma această apreciere.

37. Consiliul și Comisia observă de asemenea o incoerență internă a raționamentului Tribunalului în sensul că acesta anunță, la punctul 177 din hotărârea atacată, aplicarea prin analogie a conceptului de entitate economică unică la calcularea prețului de export, în timp ce litigiul cu care a fost sesizat ar fi vizat ajustarea efectuată după calcularea prețului respectiv.

38. Având în vedere aceste considerații, Consiliul și Comisia susțin de asemenea că Tribunalul ar fi trebuit să explice motivele pentru care ar considera că era aplicabil prin analogie conceptul de entitate economică unică în contextul stabilirii prețului de export.

39. Niko Tube și NTRP susțin mai întâi că acest motiv este inadmisibil întrucât Consiliul și Comisia ar fi avut deja ocazia să conteste în fața Tribunalului relevanța utilizării conceptului de entitate economică unică.

40. În continuare, pe fond, Niko Tube și NTRP consideră că Tribunalul ar fi reținut în mod corect că conceptul de entitate economică unică era pertinent în cadrul stabilirii prețului de export înainte și după ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Problema existenței controlului și a împărțirii activităților de producție și de vânzare în cadrul unui grup de entități din punct de vedere juridic distincte și, așadar, cea a existenței unei entități economice unice s-ar limita la constatarea unei realități economice, și anume la descrierea sarcinilor și a funcțiilor entităților de legătură distincte. În măsura în care Tribunalul recunoaște că stabilirea valorii normale și cea a prețului de export sunt guvernate de norme specifice distincte, ar fi normal, în opinia acestor societăți, ca acesta să invoce aplicarea „prin analogie” a conceptului potrivit căruia împărțirea activităților nu împiedică entitățile vizate să constituie o entitate economică unică. În plus, faptul că existența unei entități economice unice poate avea o influență diferită după cum este vorba despre determinarea valorii normale sau a prețului de export nu ar constitui un obstacol în calea unei aplicări mai extinse a jurisprudenței constante referitoare la acest concept, pe care Curtea nu l-a examinat până în prezent decât în cadrul anumitor litigii.

b) Analiză

41. De la bun început, considerăm că motivul de inadmisibilitate invocat de Niko Tube și de NTRP trebuie respins. Faptul că, în cadrul cauzei cu care a fost sesizat Tribunalul, Consiliul și Comisia ar fi putut dezbate, dacă era cazul, relevanța aplicării conceptului de entitate economică unică nu le lipsește pe acestea de posibilitatea de a critica aprecierile, expuse în hotărârea atacată, pe care această instanță le-a făcut în această privință. În plus, niciun punct din această hotărâre nu evocă faptul că cele două instituții ar fi achiesat la aplicarea conceptului respectiv în contextul ajustării efectuate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

42. Pe fond, trebuie amintit mai întâi că, în temeiul articolului 1 alineatul (2) din regulamentul de bază, se consideră că un produs face obiectul unui dumping atunci când prețul său de export către Uniune este inferior prețului comparabil, practicat în cursul operațiunilor comerciale normale, pentru produsul similar în țara exportatoare.

43. Potrivit regulamentului de bază, marja de dumping reprezintă suma cu care valoarea normală depășește prețul de export. Determinarea existenței dumping-ului se întemeiază, așadar, pe comparația echitabilă între valoarea normală, bazată pe prețurile plătite sau de plătit, în cursul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți în țara exportatoare și prețul de export, adică prețul în mod real plătit sau de plătit pentru un produs vândut la exportul către Uniune.

44. În temeiul articolului 2 alineatul (10) din acest regulament, comparația echitabilă se face, în același stadiu comercial, pentru vânzările efectuate la date cât mai apropiate posibil și ținându-se cont în mod corespunzător de alte diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor. În cazul în care valoarea normală și prețul de export nu pot fi comparate astfel, aceeași dispoziție din regulamentul de bază prevede că se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii despre care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora.

45. Printre factorii în temeiul cărora pot fi efectuate ajustări se află cel prevăzut la litera (i), intitulată „Comisioane”, a alineatului (10) al articolului 2 din regulamentul respectiv. Potrivit acestei dispoziții, „

[s]e operează o ajustare pe baza diferențelor dintre comisioanele percepute pentru vânzările în cauză. Termenul «comisioane» include și marja încasată de un operator comercial al produsului sau al produsului similar, în cazul în care funcțiile unui astfel de operator pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane”.

46. În temeiul punctului 132 din regulamentul în litigiu și potrivit explicațiilor Consiliului și ale Comisiei, Consiliul a efectuat o ajustare în sensul reducerii prețului de export al Niko Tube și al NTRP pentru toate vânzările produselor acestora destinate Uniunii realizate prin intermediul SEPCO, fie singură, fie împreună cu SPIG, în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

47. Această ajustare a avut drept consecință creșterea decalajului dintre valoarea normală și prețul de export al produselor Niko Tube și NTRP și, prin urmare, creșterea marjei de dumping.

48. Potrivit Consiliului, ajustarea astfel efectuată se baza pe următoarele două considerente: în primul rând, SEPCO a fost considerată un comerciant care exercită funcții „asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision” întrucât Niko Tube și NTRP, pe de o parte, și SEPCO, pe de altă parte, obțineau aceleași rezultate economice ca în cadrul unei relații dintre comitent și agent care acționează ca vânzător și, respectiv, cumpărător. În al doilea rând, exista o diferență între valoarea normală și prețul de export, și anume, în timp ce toate vânzările de pe piața națională realizate prin intermediul SPIG determinau o plată numai către această societate, toate vânzările la export realizate de SEPCO (fie singură, fie împreună cu SPIG) determinau o plată către SPIG și către SEPCO, dat fiind faptul că SPIG primea plăți pentru toate tranzacțiile la export realizate prin intermediul SEPCO.

49. Atât în cursul perioadei de anchetă, cât și în cadrul acțiunii în fața Tribunalului, Niko Tube și NTRP au susținut că, împreună cu SPIG și cu SEPCO, formau o entitate economică unică și că, prin urmare, ajustarea efectuată potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază nu se putea aplica.

50. În acest context, la punctul 177 din hotărârea atacată, Tribunalul a trecut la examinarea motivului societăților Niko Tube și NTRP, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, subliniind că, „[p]otrivit unei jurisprudențe constante privind calcularea valorii normale, aplicabile prin analogie calculării prețului de export, împărțirea activităților de producție și de vânzare în interiorul unui grup format din societăți distincte din punct de vedere juridic nu afectează faptul că este vorba despre o entitate economică unică ce organizează în acest mod un ansamblu de activități exercitate, în alte cazuri, de o entitate care este unică și din punct de vedere juridic (a se vedea prin analogie Hotărârea Curții din 5 octombrie 1988, Brother Industries/Consiliul, 250/85, Rec., p. 5683, punctul 16, Hotărârea Curții din 10 martie 1992, Matsushita Electric/Consiliul, C-175/87, Rec., p. I-1409, punctul 12, și Hotărârea Curții din 13 octombrie 1993, Matsushita Electric Industrial/Consiliul, C-104/90, Rec., p. I-4981, punctul 9)”.

51. Criticile Consiliului și ale Comisiei cu privire la acest punct din hotărârea atacată sunt de trei categorii. Mai întâi, potrivit acestor instituții, însuși principiul care constă în utilizarea conceptului de entitate economică unică în afara cadrului privind calcularea valorii normale ar fi de neconceput, după cum ar demonstra-o jurisprudența Curții. În continuare, Consiliul și Comisia impută Tribunalului că nu a explicat motivele pentru care a procedat la extinderea jurisprudenței Curții elaborate în contextul calculării valorii normale. În sfârșit, premisa raționamentului Tribunalului, expusă la punctul 177 din hotărârea atacată, ar fi în contradicție cu situația de fapt cu privire la care trebuia să se pronunțe, întrucât litigiul nu viza calcularea prețului de export, ci ajustarea efectuată cu privire la acest preț, în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

52. Dacă, la prima vedere, aceste critici nu par lipsite de un anumit temei, în final nu reușesc să ne convingă.

53. În ceea ce privește ultimul punct, mai întâi, admitem în mod explicit că, în timp ce critica societăților Niko Tube și NTRP vizează a treia etapă din calcularea marjei de dumping, și anume comparația echitabilă a valorii normale și a prețului de export, în temeiul căreia a fost efectuată ajustarea prevăzută la articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, punctul 177 din hotărârea atacată se limitează să facă referire la a doua etapă a stabilirii marjei de dumping, și anume la aceea referitoare la calcularea prețului de export.

54. În plus, având în vedere necesitatea de a stabili o distincție între cele trei etape ale calculului care conduce la stabilirea marjei de dumping, distincție care rezultă în mod clar din însuși regulamentul de bază, nu se poate considera că referirea la calcularea prețului de export a fost utilizată de către Tribunal pentru a desemna în plus și ajustarea efectuată asupra unui astfel de preț în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul respectiv.

55. Prin urmare, dacă, în opinia noastră, trebuie admis că criticile Consiliului și ale Comisiei îndreptate împotriva conținutului aproximativ al punctului 177 din hotărârea atacată sunt întemeiate, acestea ni se par totuși inoperante.

56. Astfel, nu se contestă faptul că motivul Consiliului și al Comisiei privește aplicarea de către Tribunal prin analogie a criteriului entității economice unice *în afara* contextului calculării valorii normale, adică și în ceea ce privește, precum în prezenta cauză, ajustarea operată potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

57. Prin urmare, în această măsură trebuie examinate celelalte două aspecte ale prezentului motiv.

58. În ceea ce privește primul aspect evidențiat la punctul 51 din prezentele concluzii, este, desigur, adevărat că jurisprudența Curții referitoare la conceptul de entitate economică unică a fost elaborată în cadrul calculării valorii normale. Totuși, după cum Consiliul a admis, de altfel, în timpul ședinței, această singură împrejurare nu semnifică faptul că utilizarea acestui concept în afara contextului calculării valorii normale constituie o eroare de drept.

59. Mai mult decât atât, trebuie amintit, astfel cum Tribunalul a făcut în esență la punctul 178 din hotărârea atacată, că recurgerea la conceptul de entitate economică unică în cadrul calculării valorii normale servește la includerea în prețul de vânzare al unui produs a vânzărilor realizate de către o societate distinctă din punct de vedere juridic de producător, deși este controlată din punct de vedere economic de către acesta din urmă și împreună cu care acesta formează, așadar, o entitate economică unică, la fel cum aceste vânzări ar fi efectuate de un departament de vânzări intern al producătorului⁶.

60. Rațiunea acestei asimilări este ușor de înțeles: este vorba despre a evita situația în care costurile care ar fi în mod evident incluse în prețul de vânzare al unui produs atunci când vânzarea este efectuată de un departament intern de vânzări integrat în structura producătorului nu mai sunt incluse atunci când vânzarea este realizată de o societate, desigur distinctă din punct de vedere juridic, dar controlată din punct de vedere economic de producător⁷.

61. Procedând astfel, se evită atât tratamentul discriminatoriu între producători⁸, cât și o depreciere artificială a valorii normale, întrucât în mod cert societatea de distribuție care formează cu producătorul o entitate economică unică nu poate fi considerată ca fiind primul cumpărător independent în vederea calculării respectivei valori.

6 — A se vedea Hotărârea din 10 martie 1992, Canon/Consiliul (C-171/87, Rec., p. I-1237, punctele 9-13).

7 — *Idem*.

8 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC și alții/Consiliul (260/85 și 106/86, Rec., p. 5855, punctul 30).

62. La fel, dacă un producător distribuie produsele sale de export către Uniune prin intermediul unei societăți, distinctă din punct de vedere juridic, dar pe care acesta o controlează pe plan economic, nu înțelegem ce motiv imperativ, de natură juridică sau economică, ar constitui un obstacol pentru a se putea recunoaște existența unei entități economice unice între acești doi operatori, ceea ce, în mod firesc, poate avea repercusiuni asupra calculării prețului de export sau asupra comparării acestui preț cu valoarea normală.

63. Deși Consiliul și Comisia au admis în ședința în fața Curții că prezența unei entități economice unice între un producător și o societate de distribuție se opune efectuării ajustării prevăzute la articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază – ceea ce pare deja să confirme ideea potrivit căreia criteriul entității economice unice poate fi pertinent și pentru a aprecia evaluările efectuate în contextul comparației dintre valoarea normală și prețul de export –, aceste instituții consideră totuși că jurisprudența Curții s-ar fi opus extinderii efectuate de către Tribunal.

64. Este adevărat că, în mod special în Hotărârea Minolta Camera/Consiliul⁹, menționată în mod insistent de către Comisie, Curtea a statuat că determinarea valorii normale și cea a prețului de export se supun unor norme distincte și că, prin urmare, cheltuielile de vânzare, generale și administrative nu trebuie în mod necesar să fie tratate în același mod în fiecare dintre aceste cazuri¹⁰.

65. Astfel, este foarte posibil ca un producător să acționeze pe piața sa internă prin intermediul unei societăți de vânzare cu care formează o entitate economică unică, ceea ce nu se întâmplă în cazul în care acest producător operează pe piața de export. Aceasta era, de altfel, situația în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Minolta Camera/Consiliul, citată anterior. Rezultă astfel din această hotărâre că cheltuielile de vânzare, cheltuielile administrative și alte cheltuieli generale ale filialelor de vânzare în interiorul țării exportatoare, în speță Japonia, care îndeplineseră funcțiile unui departament de vânzare al societății Minolta, nu puteau fi în realitate, în opinia Curții, comparate cu cele ale serviciului său de export, ale cărui cheltuieli analoge nu fuseseră deduse din prețul de export, iar nu, astfel cum susținea această societate, cu cele ale filialelor sale europene, ceea ce a determinat Curtea să arate că eventualele diferențe în quantumul acestor cheltuieli puteau fi luate în considerare în cadrul ajustărilor de efectuat în conformitate cu regulamentul de bază aplicabil la data acestei cauze¹¹.

66. Cu toate acestea, pe de o parte, nu înțelegem de ce nu s-ar putea întâlni situația inversă, și anume ca un producător al unui stat terț să opereze pe piața sa internă prin intermediul unei societăți pe care nu o controlează din punct de vedere economic, deși acesta își distribuie produsele către Uniune prin intermediul unei societăți cu care formează o entitate economică unică. Pe de altă parte, nu înțelegem ce anume ar determina Consiliul și Comisia să evite o constatare care reflectă realitatea economică a relațiilor dintre un producător dintr-un stat terț și una dintre societățile sale de vânzare pe piața de export către Uniune.

67. Cu alte cuvinte, dacă un producător dintr-un stat terț și una dintre societățile sale de vânzare la export către Uniune constituie o entitate economică unică, această realitate economică nu poate fi ignorată. Prin însăși natura sa, o astfel de constatare precedă orice problemă referitoare la normele și la metodele de aplicat în determinarea celor trei etape ale calculului care conduce la stabilirea marjei de dumping. Este la fel de adevărat că, dacă o astfel de situație trebuie să fie constatată, aceasta are consecințe fie cu privire la stabilirea prețului de export, fie cu privire la calcularea ajustărilor efectuate în contextul comparației echitabile dintre valoarea normală și prețul de export. O concluzie în sens contrar ar conduce la o depreciere artificială a prețului de export în scopul creșterii marjei de dumping.

9 — Hotărârea din 10 martie 1992 (C-178/87, Rec., p. I-1577).

10 — *Ibidem* (punctul 12).

11 — *Ibidem* (punctul 13).

68. În cazul de față, astfel cum am arătat deja, Consiliul a admis că existența unei entități economice unice între un producător dintr-un stat terț și societatea care realizează exporturile acestuia către Uniune se opune realizării ajustării în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

69. Mai mult, trebuie constatat că, astfel cum a amintit Tribunalul la punctul 182 din hotărârea atacată, în faxul său din 26 iunie 2006, Comisia a enumerat cele trei elemente pe care s-a întemeiat pentru a considera că SEPCO exercita funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, care au vizat funcțiile comerciale ale SEPCO, precum și controlul exercitat de Niko Tube și de NTRP asupra acesteia din urmă¹². Or, aceste elemente de analiză sunt în mare parte comune celor utilizate în contextul stabilirii existenței unei entități economice unice, astfel cum aceasta rezultă din jurisprudența amintită la punctul 179 din hotărârea atacată¹³.

70. Prin urmare, considerăm că aprecierea Tribunalului nu este viciată de o eroare de drept prin faptul că acesta a plecat de la premisa potrivit căreia criteriul entității economice unice era pertinent pentru a controla dacă erau îndeplinite condițiile de aplicare a articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, astfel cum a constatat Consiliul în regulamentul în litigiu.

71. În aceste împrejurări, în opinia noastră, trebuie respins și argumentul comun al Consiliului și al Comisiei potrivit căruia Tribunalul era supus unei obligații speciale de a motiva aplicarea prin analogie a jurisprudenței referitoare la entitatea economică unică elaborate în contextul calculării valorii normale.

72. Propunem, așadar, ca motivele recursurilor principale întemeiate pe erorile de drept care au viciat aplicarea prin analogie a jurisprudenței referitoare la conceptul de entitate economică unică să fie respinse în parte ca inoperante și în parte ca neîntemeiate.

2. Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe o eroare de drept în repartizarea sarcinii probei privind îndeplinirea condițiilor de aplicare a ajustării efectuate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază

a) Argumentele părților

73. Consiliul și Comisia consideră că în mod greșit, la punctul 180 din hotărârea atacată, Tribunalul a reținut că reventa instituțiilor sarcina de a aduce probe sau cel puțin indicii care să permită stabilirea existenței factorului în temeiul căruia este efectuată ajustarea în cauză. De altfel, referirea, la acest punct din hotărârea atacată, la hotărârea Tribunalului Kundan și Tata/Consiliul¹⁴ ar fi de asemenea irelevantă în speță, întrucât aceasta din urmă privea fapte anterioare modificării regulamentul de bază pe care se întemeiază regulamentul în litigiu.

74. Niko Tube și NTRP propun respingerea acestor motive ale recursurilor principale.

12 — Arătăm încă de acum că aceste trei elemente sunt, în primul rând, faptul că reclamantele din primă instanță ar fi efectuat vânzări directe ale produsului vizat în Comunitate, în al doilea rând, faptul că SPIG, societatea de vânzare de legătură în Ucraina, ar fi intervenit în calitate de agent de vânzare pentru vânzările societăților Niko Tube și NTRP către SEPCO și, în al treilea rând, faptul că legăturile SEPCO cu Niko Tube și cu NTRP ar fi insuficiente și nu ar permite să se considere că aceasta se află sub controlul acestora sau că există un control comun pentru SEPCO, Niko Tube și NTRP.

13 — La punctul 179 din hotărârea atacată, Tribunalul subliniază că reiese de asemenea din jurisprudență că o entitate economică unică există atunci când un producător încredințează sarcini care revin în mod normal unui departament de vânzări intern unei societăți de distribuție a produselor sale pe care o controlează din punct de vedere economic (a se vedea în acest sens Hotărârea Canon/Consiliul, citată anterior, punctul 9). În plus, structura capitalului este un indiciu pertinent al existenței unei entități economice unice (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Lenz prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 7 iulie 1994, Gao Yao/Consiliul, C-75/92, Rec., p. I-3141, punctul 33). Mai mult, s-a decis că o entitate economică unică poate exista atunci când producătorul își asumă o parte din funcțiile de vânzare complementare celor ale societății de distribuție a produselor sale (Hotărârea Matsushita Electric Industrial/Consiliul, citată anterior, punctul 14).

14 — Hotărârea din 21 noiembrie 2002 (T-88/98, Rec., p. II-4897, punctul 96).

b) Analiză

75. La punctul 180 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că „[...] în același mod în care o parte care, în temeiul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, solicită ajustări pentru ca valoarea normală și prețul de export să devină comparabile în vederea stabilirii marjei de dumping trebuie să facă dovada faptului că cererea sa este justificată, instituțiilor le revine sarcina de a se întemeia, atunci când consideră că trebuie să efectueze o ajustare, pe probe sau cel puțin pe indicii care permit să se stabilească existența unui factor în temeiul căruia este operată ajustarea și să determine efectul acesteia asupra comparabilității prețurilor (Hotărârea Tribunalului din 21 noiembrie 2002, Kundan și Tata/Consiliul, T-88/98, Rec., p. II-4897, punctul 96)”.

76. Contrar celor expuse de Consiliu și de Comisie, nu considerăm că această apreciere ar implica vreo eroare de drept.

77. În această privință, trebuie amintit faptul că, potrivit articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, în cazul în care valoarea normală și prețul de export stabilite nu pot fi comparate, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii despre care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora.

78. Forma impersonală utilizată de această dispoziție nu presupune nicio determinare a persoanelor cărora le revine sarcina de a identifica factorii aflați la originea necesității de a realiza o ajustare și de a demonstra în ce măsură factorul respectiv afectează comparabilitatea prețurilor pe piața internă și pe piața la export către Uniune¹⁵.

79. În aceste condiții, sarcina de a dovedi că trebuie operate ajustările specifice enumerate la articolul 2 alineatul (10) literele (a)-(k) din regulamentul de bază revine celor care doresc să se prevaleze de acestea.

80. Astfel, atunci când un producător solicită aplicarea unei ajustări (în sensul reducerii) a valorii normale sau (în sensul creșterii) a prețurilor de export, acestui operator îi revine sarcina de a indica și de a dovedi că sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea unei astfel de ajustări¹⁶.

81. În schimb, astfel cum a reținut în mod întemeiat Tribunalul, atunci când, ca în speță, Comisia și Consiliul consideră că trebuie să se aplice o ajustare în sensul reducerii prețului de export, pentru motivul că o societate de vânzare de legătură a unui producător exercită funcții care pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, revine acestora sarcina să aducă cel puțin indicii convergente care să demonstreze că această condiție este îndeplinită.

82. Prin urmare, propunem respingerea motivelor recursurilor principale întemeiate pe o eroare de drept în repartizarea sarcinii probei privind îndeplinirea condițiilor de aplicare a ajustării efectuate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

15 — Deși acest text este identic cu cel utilizat la articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază imediat anterior [Regulamentul (CE) nr. 3283/94 al Consiliului din 22 decembrie 1994 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 349, p. 1)], acesta diferă totuși de cel al articolului 2 alineatul (9) litera (b) din regulamentul de bază anterior [Regulamentul (CEE) nr. 2423/88 al Consiliului din 11 iulie 1988 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping și al unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 209, p. 1), potrivit căruia revenea „părții interesate” sarcina de a dovedi caracterul justificat al cererii sale de aplicare a unei ajustări.

16 — A se vedea, deja sub imperiul regulamentelor antidumping anterioare, Hotărârea din 11 iulie 1990, Stanko France/Comisia și Consiliul (C-320/86 și C-188/87, Rec., p. I-3013, punctul 48 și jurisprudența citată).

3. Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe nerespectarea limitelor controlului jurisdicțional

a) Argumentele părților

83. Consiliul și Comisia susțin că, în mod contrar jurisprudenței aplicabile în materie, pe care, de altfel, nu a amintit-o, Tribunalul nu s-ar fi limitat să verifice dacă aceste instituții s-au întemeiat pe fapte eronate ori dacă au săvârșit o eroare vădită de apreciere prin efectuarea ajustării prevăzute la articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Dimpotrivă, la punctele 184-189 din hotărârea atacată, acesta ar fi substituit prin propria apreciere pe cea a acestor instituții aplicând în mod eronat criteriul entității economice unice.

84. De altfel, aprecierea Tribunalului s-ar fi limitat, tot în mod eronat, la cele trei elemente enumerate în faxul Comisiei din data de 26 iunie 2006, fără a ține cont de explicațiile suplimentare furnizate de către Consiliu în cadrul procedurii jurisdicționale în primă instanță. Mai mult, Tribunalul ar fi înțeles greșit unele dintre motivele expuse în faxul respectiv care au condus la aplicarea ajustării prevăzute la articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

85. Comisia susține de asemenea că concluzia Tribunalului potrivit căreia instituțiile nu puteau realiza ajustarea în cauză ar fi incompatibilă cu aceea expusă la punctul 213 din hotărârea atacată, punct potrivit căruia Tribunalul a reținut că faxul din 26 iunie 2006 ar cuprinde o motivare detaliată a rațiunilor pentru care a fost efectuată această ajustare.

86. În sfârșit, potrivit Consiliului și Comisiei, caracterul întemeiat al motivelor lor ar atrage în mod automat infirmarea aprecierii Tribunalului expuse la punctele 193-197 din hotărârea atacată, în măsura în care aceasta se referă la relațiile dintre NTRP și SEPCO, din moment ce Tribunalul a considerat la punctele respective că motivul reclamantelor din primă instanță, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere referitoare la aplicarea articolului 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază, nu avea un caracter autonom în raport cu acela întemeiat, în primă instanță, de către reclamantele respective pe eroarea vădită de apreciere privind aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din același regulament.

87. Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a exercitat un grad de control corect cu privire la aprecierile făcute de aceste instituții, fără a substitui prin propria apreciere pe cea a acestora din urmă. Acesta s-ar fi limitat să verifice dacă fuseseră respectate condițiile articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și dacă situația de fapt fusese corect apreciată.

88. În plus, în opinia acestora, este evident că Tribunalul a luat în considerare și a evaluat ansamblul argumentelor Consiliului și ale Comisiei, precum și informațiile disponibile comunicate de către părți înainte de a concluziona că instituțiile săvârșiseră o eroare vădită de apreciere în sensul că nu prezentaseră indicii suficiente cu privire la faptul că SEPCO operase ca agent care lucrează pe bază de comision în cadrul tranzacțiilor cu țevi fabricate de NTRP. Pe de altă parte, Niko Tube și NTRP susțin că instituțiile nu pot considera în mod întemeiat că este suficient ca o societate de vânzare de legătură sau aflată sub controlul comun al unui producător exportator să vândă produsul în cauză în Uniune pentru a concluziona de drept că această societate exercită funcții asimilabile celor ale unui comisionar. Dacă acesta ar fi fost cazul, ar fi fost suficient ca articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază să arate că marja realizată de un operator comercial poate face obiectul unei ajustări. Or, nu acesta este cazul, astfel cum a reținut Tribunalul.

89. Aceste societăți adaugă că Tribunalul putea concluziona, în mod pe deplin întemeiat, că instituțiile săvârșiseră o eroare vădită de apreciere prin aplicarea articolului 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază. Prin ea însăși, ajustarea menținea sau crea o asimetrie pe care Tribunalul ar fi invocat-o la punctul 195 din hotărârea atacată.

b) Analiză

90. Înainte de a examina esența prezentelor motive expuse de recurente în recursurile principale, esență ce vizează întinderea controlului jurisdicțional realizat de către Tribunal, trebuie respinse mai întâi două argumente accesorii prezentate de Comisie și, respectiv, de Consiliu și care privesc pretinsa incoerență a raționamentului Tribunalului și pretinsa neluare în considerare de către acesta din urmă a motivului complementar prezentat de Consiliu în cursul procedurii în primă instanță.

91. Cu privire la primul punct, este vădit neîntemeiată critica potrivit căreia hotărârea atacată ar fi viciată de motive contradictorii întrucât Tribunalul a subliniat, pe de o parte, în special la punctul 184 din hotărârea respectivă, că motivele expuse în faxul Comisiei din 26 iunie 2006 nu ar constitui indicii suficiente pentru a justifica ajustarea operată potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și, pe de altă parte, la punctul 213 din aceeași hotărâre, că faxul respectiv ar oferi o motivare detaliată a rațiunilor pentru care fusese efectuată această ajustare. Astfel, în timp ce punctul 184 din hotărârea atacată se referă la examinarea caracterului întemeiat al motivelor invocate în faxul din 26 iunie 2006, și anume a legalității pe fond a regulamentul în litigiu, punctul 213 din hotărârea respectivă se limitează să constate că Comisia îndeplinesc, în mod special prin același fax, obligația de a indica în mod clar și neechivoc motivele care conduseseră la ajustarea în cauză, și anume respectarea unei cerințe de formă esențiale¹⁷. Mai mult, punctul 213 din hotărârea atacată se referă mai precis la examinarea unui motiv întemeiat pe încălcarea obligației de motivare.

92. Considerăm neîntemeiată și critica formulată de Consiliu potrivit căreia Tribunalul ar fi ignorat explicațiile complementare – celor trei motive din faxul Comisiei din 26 iunie 2006 – pe care le furnizase Consiliul în cursul procedurii contencioase în primă instanță.

93. Mai întâi, în măsura în care argumentul Consiliului trebuie interpretat în sensul de a critica Tribunalul pentru motivul că nu a luat în considerare explicațiile ulterioare comunicării faxului din 26 iunie 2006 și adoptării regulamentul în litigiu datat în ziua următoare și care ar fi, în plus, noi în raport cu motivele cuprinse în acest fax și în acest act, un astfel de argument ar trebui în mod evident să fie respins. Astfel, acesta ar echivala cu a imputa Tribunalului că nu a permis ca instituția să substituie printr-o motivare nouă motivarea inițiale care rezulta din faxul din 26 iunie 2006 și din conținutul actului atacat. Or, Tribunalul nu poate, fără a săvârși o eroare de drept, să permită unei instituții în timpul procedurii să substituie motivele actului atacat în fața sa prin motive noi¹⁸.

94. În continuare, dacă ar trebui să interpretăm argumentul Consiliului în sensul de a critica Tribunalul pentru că a ignorat explicațiile complementare care detaliau rațiunile care au condus la ajustarea efectuată potrivit articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, trebuie subliniat că, fără să identifice în mod suficient de precis ce explicații ar fi fost ignorate de către Tribunal, Consiliul se limitează să facă trimitere în mod generic la aproximativ zece puncte din înscrisurile sale în primă instanță¹⁹. În orice caz, se impune constatarea că Tribunalul a ținut cont, cel puțin, de considerațiile esențiale expuse de Consiliu în cursul procedurii în primă instanță care urmăreau să justifice ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Astfel, la punctul 185 din hotărârea atacată, Tribunalul a răspuns argumentului prezentat pe scurt în înscrisurile Consiliului, referitor la vânzările directe având ca destinație noile state membre și realizate de Niko Tube și de NTRP. La fel, la punctul 186 din aceeași hotărâre, Tribunalul a

17 — A se vedea, în special cu privire la distincția dintre obligația de motivare, care constituie o cerință de formă esențială, și problema caracterului întemeiat al motivării, ce vizează legalitatea pe fond a actului în litigiu, Hotărârea din 22 martie 2001, Franța/Comisia (C-17/99, Rec., p. I-2481, punctul 35).

18 — A se vedea în acest sens, în special, Hotărârea Tribunalului din 6 noiembrie 1997, Berlingieri Vinzek/Comisia (T-71/96, RecFP, p. I-A-339 și II-921, punctul 79), Hotărârea Tribunalului din 25 februarie 2003, Strabag Benelux/Consiliul (T-183/00, Rec., p. II-135, punctele 57 și 58), Hotărârea Tribunalului din 10 septembrie 2008, Evropaïki Dynamiki/Comisia, (T-465/04, punctul 59), precum și Hotărârea Tribunalului din 9 septembrie 2010, Evropaïki Dynamiki/Comisia (T-387/08, punctul 37).

19 — La nota de subsol 15 din recursul său, Consiliul se referă la punctele 105, 106 și 112-119 din memoriul său în apărare în primă instanță, precum și la punctele 49-55 din duplica sa în primă instanță.

examinat rolul SPIG în cadrul vânzărilor având ca destinație Uniunea, argument pe care a insistat Consiliul în memoriul în apărare în primă instanță, precum și, la punctul 187 din hotărârea atacată, legăturile pe care le aveau Niko Tube și NTRP cu SEPCO, făcând referire de fiecare dată fie la dezbaterile dintre părți în cursul procedurii în primă instanță, fie la dosarul depus de către părți la Tribunal.

95. Propunem, așadar, respingerea acestor două argumente invocate de Comisie și, respectiv, de Consiliu.

96. Revenim la problematica esențială ridicată de prezentele motive ale recursurilor principale, referitoare la întinderea controlului exercitat de către Tribunal cu privire la aprecierile făcute de Comisie și de Consiliu.

97. Trebuie subliniat de la bun început că, în hotărârea atacată, Tribunalul a amintit mai întâi, la punctul 182 din hotărâre, cele trei elemente pe care se întemeiaseră instituțiile pentru a concluziona că SEPCO exercita funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, în sensul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

98. Cu privire la primul element, și anume faptul că Niko Tube și NTRP ar fi efectuat vânzări directe ale produsului în cauză în Comunitate, Tribunalul, la punctul 185 din hotărârea atacată, a subliniat că o entitate economică unică poate exista atunci când producătorul își asumă o parte din funcțiile de vânzare complementare celor ale societății de distribuție a produselor sale. Or, după ce a arătat că din înscrisurile părților rezulta că vânzările directe în Comunitate fuseseră realizate către noile state membre, într-o etapă de tranziție, și că volumul lor nu reprezenta decât 8 % din volumul total al vânzărilor realizate către Comunitate, Tribunalul a constatat că Niko Tube și NTRP nu își asumaseră decât funcții de vânzare complementare celor îndeplinite de SEPCO numai pentru o perioadă tranzitorie.

99. În ceea ce privește al doilea element, referitor la faptul că SPIG, societatea de vânzări de legătură în Ucraina, ar fi intervenit în calitate de agent de vânzări pentru vânzările Niko Tube și NTRP către SEPCO, Tribunalul a subliniat, la punctul 186 din hotărârea atacată, că Consiliul nu explica deloc de ce faptul că SPIG primește un comision asupra vânzărilor Niko Tube și NTRP către SEPCO ar demonstra că aceasta a exercitat funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision sau ar împiedica recunoașterea statutului său de departament de vânzări intern al Niko Tube și al NTRP.

100. Cu privire la al treilea element, potrivit căruia legăturile societății SEPCO cu Niko Tube și cu NTRP ar fi insuficiente și nu ar permite să se considere că aceasta se află sub controlul lor sau că există un control comun al societăților SEPCO, Niko Tube și NTRP, Tribunalul a subliniat, la punctul 187 din hotărârea atacată, că reieșea din elementele dosarului că SEPCO și NTRP erau legate prin intermediul unei societăți-mamă care deținea 100 % din capitalul SEPCO și 24 % din capitalul NTRP în cursul perioadei de anchetă. Tribunalul a constatat, așadar, că era vorba, în prezenta cauză, despre un fapt care, dacă ar fi susținut de alte elemente pertinente, ar putea contribui la stabilirea existenței unui control comun al SEPCO și al NTRP și care, în orice caz, nu demonstrează insuficiența legăturilor dintre SEPCO și NTRP. În schimb, Tribunalul a constatat, la punctul 188 din hotărârea atacată, că elementele dosarului nu permit să se demonstreze că SEPCO este sub controlul Niko Tube sau că există un control comun al celor două societăți.

101. Astfel, Tribunalul a considerat că elementele prezentate în faxul din 26 iunie 2006 pentru a justifica ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază nu sunt „suficient de convingătoare” și nu pot, așadar, să fie considerate indicii care permit să se stabilească existența factorului în temeiul căruia a fost operată ajustarea și să se determine efectul acestuia asupra comparabilității prețurilor (punctul 184 din hotărârea atacată). Prin urmare, Tribunalul a admis aspectul motivului invocat în primă instanță întemeiat pe existența unei erori

vădite de apreciere la aplicarea articolului respectiv din regulamentul de bază, în măsura în care ajustarea fusese operată asupra prețului de export practicat de SEPCO, în cadrul tranzacțiilor privind țevile fabricate de NTRP, și l-a respins în măsura în care privea ajustarea prețului de export practicat de SEPCO în cadrul tranzacțiilor privind țevile fabricate de Niko Tube (punctele 188 și 190 din hotărârea atacată).

102. Consiliul și Comisia consideră că, procedând astfel, Tribunalul a încălcat marja lor largă de apreciere și că, prin urmare, a depășit limitele controlului său jurisdicțional.

103. În acest sens, este adevărat că Curtea a decis că, în domeniul politicii comerciale comune și în mod special în materie de măsuri de protecție comercială, instituțiile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere ca urmare a complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care trebuie să le examineze²⁰.

104. În plus, din jurisprudență rezultă de asemenea că controlul jurisdicțional asupra aprecierii situațiilor economice complexe este limitat la verificarea respectării regulilor de procedură, a acurateții faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței oricărui abuz de putere²¹. Instanța Uniunii nu poate așadar, în cadrul controlului restrâns pe care îl exercită cu privire la situații economice complexe, să substituie prin aprecierea sa economică pe cea a instituțiilor Uniunii²².

105. Totuși, astfel cum a arătat Curtea în contextul dreptului concurenței și al ajutoarelor de stat, în domenii care dau naștere, la fel ca acela al măsurilor de protecție comercială, la aprecieri economice complexe, largă marjă de apreciere de care se bucură instituțiile nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla „interpretarea” datelor de natură economică făcută de către aceste instituții²³.

106. Astfel, potrivit acestei jurisprudențe, instanța Uniunii trebuie, printre altele, nu numai să verifice exactitatea prezentării elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente ce trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă acestea sunt de natură să susțină concluziile deduse²⁴.

107. Jurisprudența trasează, așadar, în acest context, o linie de demarcație între ceea ce nu este permis instanței Uniunii, și anume să substituie prin propria apreciere economică pe cea a instituțiilor, și ceea ce îi este permis, și anume să controleze calificarea juridică făcută de instituții cu privire la elemente de natură economică²⁵. Prin urmare, este vorba despre dihotomia dintre, pe de o parte, aprecierea faptelor de natură economică, realizată de către instituții, al căror control jurisdicțional exclude o nouă apreciere autonomă de către instanță și trebuie să se limiteze la a evidenția o eroare vădită și, pe de altă parte, calificarea juridică a faptelor, subordonată, ca problemă de drept, controlului complet al instanței Uniunii.

20 — A se vedea în special Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, Rec., p. I-7723, punctul 40 și jurisprudența citată).

21 — *Ibidem* (punctul 41 și jurisprudența citată).

22 — A se vedea în special, prin analogie, în domeniul ajutoarelor de stat, Hotărârea din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing (C-525/04 P, Rec., p. I-9947, punctul 57), și Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Scott (C-290/07 P, Rep., p. I-7763, punctul 66), precum și, în domeniul aplicării normelor de concurență, Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Alrosa (C-441/07 P, Rep., p. I-5949, punctul 67).

23 — A se vedea în special, cu privire la aplicarea normelor de concurență, Hotărârea din 15 februarie 2005, Comisia/Tetra Laval (C-12/03 P, Rec., p. I-987, punctul 39), precum și Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, Rec., p. I-4951, punctul 145), iar cu privire la aplicarea normelor referitoare la ajutoarele de stat, Hotărârile citate anterior Spania/Lenzing (punctul 56), precum și Comisia/Scott (punctul 64).

24 — Hotărârile citate anterior Comisia/Tetra Laval (punctul 39), Spania/Lenzing (punctul 57), Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala (punctul 145), precum și Comisia/Scott (punctul 65).

25 — A se vedea în acest sens punctul 103 din Concluziile noastre prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Comisia/Scott, citată anterior.

108. În cazul de față, este, desigur, adevărat, așa cum susține Comisia, că Tribunalul nu a amintit jurisprudența potrivit căreia întinderea controlului său cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de instituții, astfel cum sunt cele în cauză în prezentele motive ale recursurilor principale, este restrânsă.

109. Totuși, această omisiune ne poate constitui în sine un indiciu care să dovedească faptul că Tribunalul a depășit întinderea controlului său.

110. În realitate, chiar dacă motivarea hotărârii atacate nu este la adăpost de orice critică, considerăm că Consiliul și Comisia se înșeală cu privire la esența controlului care a fost realizat de către Tribunal.

111. Astfel, Tribunalul nu a realizat o nouă apreciere autonomă a situației de fapt, astfel cum îi impută Consiliul și Comisia, ci s-a limitat, în mod întemeiat având în vedere jurisprudența amintită la punctele 105 și 106 din prezentele concluzii, să examineze dacă cele trei motive expuse în faxul din 26 iunie 2006 susțineau concluzia instituțiilor potrivit căreia SEPCO exercita funcții asimilabile celor ale unui operator care acționează pe bază de comision și, prin urmare, justificau efectuarea ajustării în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, astfel cum subliniază în esență punctul 184 a doua teză din hotărârea atacată.

112. Acest lucru ni se pare deosebit de clar în ceea ce privește controlul efectuat de către Tribunal cu privire la al doilea și la al treilea element din cele enumerate în faxul din 26 iunie 2006. Astfel, în privința lor, Tribunalul s-a limitat în esență să constate, pe de o parte, că Consiliul nu furnizase explicații suficiente cu privire la impactul intervenției SPIG asupra calificării SEPCO în sensul că exercită funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision și, pe de altă parte, că relațiile pe care le aveau SEPCO și NTRP în cadrul unei societăți-mamă comune nu demonstrează, astfel cum susțineau instituțiile, insuficiența legăturilor dintre cele două societăți, de natură să excludă existența unei entități economice unice, astfel cum susținuseră Niko Tube și NTRP în cursul procedurii administrative și în fața Tribunalului.

113. Desigur, examinarea efectuată de către Tribunal cu privire la primul element referitor la existența vânzărilor realizate direct de Niko Tube și de NTRP către Uniune și care, potrivit instituțiilor, constituie un indiciu care demonstrează că SEPCO nu acționa ca un serviciu integrat de vânzare la export al societăților respective ar putea, la prima vedere, să nuanțeze, cel puțin în parte, aprecierea noastră. Astfel, Tribunalul, statuând la punctul 185 din hotărârea atacată, pe baza datelor transmise de părți, că Niko Tube și NTRP nu își asumaseră decât funcții de vânzare complementare celor îndeplinite de SEPCO numai pentru o perioadă tranzitorie (ceea ce poate sugera existența unei entități economice unice), pare să fi efectuat propria apreciere a elementelor de natură economică ce au făcut obiectul dezbaterilor în cursul procedurii.

114. Deși textul tezei finale a punctului 185 din hotărârea atacată poate face obiectul criticilor, motivarea expusă la acest punct al hotărârii respective se înscrie de asemenea, în mod indubitabil, în examinarea, anunțată la punctul 184 din aceeași hotărâre, a caracterului întemeiat al concluziilor la care au ajuns instituțiile cu privire la funcțiile pe care le exercita SEPCO. În definitiv, prin analiza făcută la punctul 185 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că era atât de eronată concluzia instituțiilor privind existența vânzărilor directe realizate de Niko Tube și de NTRP, încât aceste instituții ar fi trebuit să ajungă, cu privire la datele necontestate, la o concluzie contrară.

115. În consecință, în opinia noastră, Tribunalul nu a substituit prin propria apreciere economică pe cea a instituțiilor. Dimpotrivă, acesta a procedat la controlul calificării juridice a datelor economice efectuate de aceste instituții, constatând că cele trei elemente expuse în faxul din 26 iunie 2006 nu constituie indicii care să poată susține concluzia acestora potrivit căreia SEPCO îndeplinea condițiile care permit aplicarea ajustării în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, cel puțin în ceea ce privește tranzacțiile privind țevile produse de NTRP.

116. În sfârșit, în opinia noastră, tot fără să comită vreo eroare de drept, Tribunalul a putut să constate, la punctul 195 din hotărârea atacată, în cadrul motivului invocat de Niko Tube și de NTRP referitor la aplicarea articolului 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază, că, în măsura în care ajustarea în temeiul literei (i) a dispoziției respective fusese operată în mod eronat în ceea ce privește tranzacțiile realizate de SEPCO cu privire la țevile produse de NTRP, aceasta presupunea că ajustarea respectivă menținuse sau chiar crease o asimetrie între valoarea normală și prețul de export. Astfel, menținerea sau introducerea unei astfel de asimetrii afectează cerința, prevăzută la articolul 2 alineatul (10) primul paragraf din regulamentul de bază, de a proceda la o comparație echitabilă între valoarea normală și prețul de export.

117. Propunem, așadar, respingerea motivelor recursurilor principale întemeiate pe nerespectarea limitelor controlului jurisdicțional.

B – Cu privire la al treilea motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept săvârșite în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază în ceea ce privește tranzacțiile realizate de SEPCO cu țevi produse de Niko Tube

1. Argumentele părților

118. Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când, în esență, a confirmat, la punctele 187-190 din hotărârea atacată, că SEPCO acționase ca agent care lucrează pe bază de comision în ceea ce privește tranzacțiile cu țevi produse de Niko Tube. În opinia acestor societăți, faptul că legăturile prin intermediul capitalului dintre SEPCO și Niko Tube nu erau aceleași ca între cea dintâi și NTRP, nu ar semnifica în drept că SEPCO a exercitat, în relațiile sale cu Niko Tube, funcțiile unui agent care lucrează pe bază de comision. Contrar a ceea ce ar fi reținut Tribunalul, un control poate exista de asemenea chiar dacă cele două societăți în cauză nu au aceiași beneficiari finali („ultimate beneficiaries”). Ar trebui, așadar, să se distingă între existența unui control și existența unei participări sociale. În plus, potrivit Niko Tube și NTRP, simpla existență a unei relații de vânzare-cumpărare între un exportator și societatea sa de distribuție de legătură nu este suficientă pentru ca marja acesteia din urmă să fie tratată ca un comision în sensul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. În orice caz, concluziile Tribunalului referitoare la relațiile dintre SEPCO și Niko Tube ar fi eronate în măsura în care se sprijină pe fapte și pe o argumentare care a fost elaborată după finalizarea procedurii administrative.

119. În răspunsurile la al treilea motiv al recursului incident, Consiliul și, respectiv, Comisia concluzionează în sensul inadmisibilității motivului sau, cel puțin, în sensul caracterului său neîntemeiat. Consiliul consideră că motivul este inadmisibil în măsura în care nu ar putea afecta dispozitivul hotărârii atacate, întrucât Tribunalul a anulat deja articolul 1 din regulamentul în litigiu. Comisia, în ceea ce o privește, consideră că argumentele expuse în susținerea celui de al treilea motiv al recursului incident sunt neîntemeiate și insuficient de precise, ceea ce ar determina inadmisibilitatea motivului respectiv. Pe fond, aceste instituții susțin, în esență, că Niko Tube și NTRP ar fi trebuit să indice elementele din dosar care ar demonstra că SEPCO era sub controlul Niko Tube sau că exista un control comun al celor două societăți. În lipsa unor astfel de indicații, în mod întemeiat Tribunalul a respins motivul invocat în primă instanță.

2. Analiză

120. Fără a fi necesar, în opinia noastră, să se statueze cu privire la admisibilitatea prezentului motiv, acesta ni se pare, în orice caz, neîntemeiat.

121. Mai întâi, Niko Tube și NTRP procedează la o interpretare eronată a hotărârii Tribunalului atunci când susțin că acesta din urmă ar fi reținut că un control nu poate exista decât dacă SEPCO și Niko Tube au aceiași beneficiari finali. Astfel, trebuie constatat că, la punctele 188 și 189 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a limitat să verifice dacă, astfel cum susțineau Niko Tube și NTRP și având în vedere „elementele dosarului”, SEPCO era controlată de Niko Tube sau dacă ambele erau supuse unui control comun, prin examinarea structurii capitalului acestor societăți, acest element fiind, astfel cum a amintit Tribunalul în mod întemeiat la punctul 179 din hotărârea atacată, un indiciu al existenței unei entități economice unice. Tribunalul nu a reținut, așadar, că un control, în special comun, nu poate exista decât dacă cele două societăți în cauză aveau aceiași „beneficiari finali”.

122. Ține tot de o interpretare eronată a punctului 187 din hotărârea atacată aprecierea potrivit căreia Tribunalul ar fi constatat că simpla existență a unei relații de vânzare-cumpărare între un exportator și societatea sa de distribuție de legătură ar fi suficientă pentru ca marja acesteia din urmă să fie tratată ca un comision. Astfel, pe lângă faptul că pasajul de la punctul respectiv din hotărârea atacată precizează că o astfel de relație nu are relevanță în dovedirea faptului că SEPCO exercită funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, acesta nu se referă la tranzacțiile realizate de SEPCO pentru Niko Tube, ci la acelea realizate de această societate pentru NTRP.

123. În realitate, motivele care au condus la respingerea tezei reclamantelor din primă instanță nu se întemeiază pe existența sau inexistența unei relații de vânzare-cumpărare între producător și societatea de distribuție, ci pe absența indiciilor care să dovedească un eventual control exercitat de Niko Tube asupra SEPCO sau un control comun al celor două societăți. În această privință, trebuie constatat că Niko Tube și NTRP nu au precizat deloc ce elemente ale dosarului ar fi denaturat Tribunalul sau ar fi omis să ia în considerare și care ar fi putut infirma aprecierea sa, expusă la punctele 188 și 189 din hotărârea atacată, potrivit căreia, în esență, faptul că Niko Tube și NTRP aveau trei acționari comuni, printre care societatea-mamă a NTRP, nu permitea să se dovedească faptul că SEPCO se afla sub controlul Niko Tube sau că exista un control comun al celor două societăți, ci permitea doar să se stabilească existența unei legături indirecte între ultimele două societăți.

124. Simplul fapt, menționat la nota de subsol 47 din recursul incident, că Tribunalul a omis să răspundă la argumentul potrivit căruia reprezentanții SEPCO erau prezenți cu ocazia vizitelor de verificare la sediul Niko Tube în cursul procedurii de anchetă nu este de natură să repună în discuție această analiză. Astfel, după cum a arătat în mod întemeiat Consiliul în răspunsul la recursul incident, acest fapt demonstrează doar că cele două societăți în cauză au cooperat în timpul anchetei, după cum e de așteptat să procedeze două societăți de legătură, dar nu poate demonstra că Niko Tube controla SEPCO, nici că exista un control comun al celor două societăți.

125. În sfârșit, Niko Tube și NTRP nu reușesc să arate nici pe ce elemente noi s-ar fi întemeiat Tribunalul pentru a respinge, în parte, motivul acestora prezentat în primă instanță. În această privință, Niko Tube și NTRP nu pot imputa Tribunalului că le-a permis, în cursul procedurii, să își motiveze afirmațiile, deși, astfel cum am arătat la punctul precedent din prezentele concluzii, aceste societăți nu sunt în măsură, în faza recursului, să indice cu precizie ce elemente probante din dosar ar fi omis Tribunalul să ia în considerare atunci când a confirmat, în esență, aprecierea instituțiilor potrivit căreia legăturile dintre SEPCO și Niko Tube erau insuficiente pentru a considera că există un control comun al celor două societăți sau că Niko Tube exercita un control asupra SEPCO, condiție prealabilă existenței unei entități economice unice între cele două societăți de legătură, ceea ce ar fi privat aceste instituții de posibilitatea de a opera ajustarea în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

126. Prin urmare, propunem respingerea celui de al treilea motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept săvârșite în aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază în ceea ce privește tranzacțiile realizate de SEPCO cu țevile produse de Niko Tube.

C – Cu privire la motivele recursurilor principale întemeiate pe erorile de drept în constatarea unei încălcări a dreptului la apărare al reclamantelor din primă instanță în contextul ajustării operate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază

1. Argumentele părților

127. Consiliul și Comisia identifică trei erori de drept care ar vicia aprecierea Tribunalului care l-a condus să constate că dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP, în contextul ajustării operate în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, fusese încălcat.

128. În primul rând, aceste instituții consideră că, la punctul 201 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi interpretat prea strict cerințele de informare care le revin acestora. În special, acestea consideră că ar fi disproporționat să se pretindă ca, în toate cazurile, Comisia să informeze exportatorul nu numai cu privire la temeiul juridic reținut pentru a opera o ajustare, dar și cu privire la rațiunile care au condus la această ajustare. Or, prin omisiunea de a verifica, în cazul de speță, dacă simpla comunicare a temeiului juridic al ajustării este suficientă pentru exercitarea efectivă a dreptului la apărare al societăților în cauză, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept. Potrivit Comisiei, Tribunalul ar fi confundat obligația de a furniza o motivare amplă, care revine instituțiilor cu ocazia adoptării actului în cauză, cu aceea de a comunica, în cursul procedurii administrative sau de anchetă, informații suficiente pentru a permite operatorilor să își exercite dreptul la apărare. Comisia adaugă că conținutul scrisorii din 4 mai 2006 a reclamantelor din primă instanță, prezentat pe scurt la punctul 204 din hotărârea atacată, ar arăta că acestea din urmă înțeleseseră perfect rațiunile pentru care Comisia înțelegea să procedeze la ajustarea în cauză.

129. În al doilea rând, Consiliul impută Tribunalului că nu a examinat în mod corect, la punctul 209 din hotărârea atacată, dacă, în urma comunicării tardive a celor trei elemente enumerate în faxul Comisiei din 26 iunie 2006, Niko Tube și NTRP fuseseră în mod efectiv lipsite de posibilitatea de a prezenta argumente sau observații care ar fi putut conduce procedura administrativă la un rezultat diferit. Potrivit Consiliului, Tribunalul ar fi trebuit să examineze dacă Niko Tube și NTRP fuseseră lipsite de posibilitatea de a prezenta argumente noi ca urmare a comunicării tardive a faxului din 26 iunie 2006 și dacă acestea le-au prezentat efectiv în fața Tribunalului. Dacă Tribunalul ar fi aplicat în mod corespunzător acest criteriu, ar fi constatat că argumentele invocate în fața sa erau în esență identice cu cele prezentate în cadrul procedurii în fața Comisiei înainte de primirea faxului din 26 iunie 2006.

130. În al treilea rând, în măsura în care punctele 185-188 ale hotărârii atacate ar fi viciate de mai multe erori de drept din partea Tribunalului, Consiliul susține că tot în mod greșit Tribunalul a admis, la punctul 211 din aceeași hotărâre, motivul întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare al Niko Tube și al NTRP în măsura în care acesta privea ajustarea operată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază. Acesta adaugă că, în orice caz, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de logică în privința societății Niko Tube, întrucât absența încălcării dreptului la apărare al acestei societăți nu ar fi putut conduce la un rezultat diferit de acela pe care Tribunalul l-a confirmat la punctul 189 din hotărârea atacată. În mod mai generic, Comisia consideră că, la punctul 209 din hotărârea atacată, Tribunalul nu putea să se limiteze să facă trimitere la aprecierea sa pe fond pentru a considera că reclamantele din primă instanță dovediseră că dreptul lor la apărare fusese încălcat.

131. Niko Tube și NTRP solicită Curții să respingă motivele invocate de Consiliu și de Comisie.

132. Acestea susțin mai întâi că în mod întemeiat Tribunalul nu s-a mulțumit cu o simplă trimitere la temeiul juridic al ajustării în cauză pentru a verifica dacă instituțiile își îndeplineseră obligația de a respecta dreptul la apărare. În special, aceste societăți subliniază că examinarea în concret efectuată de către Tribunal corespunde exigențelor desprinse din jurisprudență și nu poate fi calificată ca fiind prea

strictă. Deși Niko Tube și NTRP au susținut, în scrisoarea din 4 mai 2006, ca răspuns la al doilea document de informare finală adresat de către Comisie, că activitățile SEPCO nu erau asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, acestea nu cunoșteau totuși dacă și pentru ce motiv Comisia ar fi putut să califice această societate ca fiind comisionar. În mod evident, aceste societăți nu au putut să răspundă argumentelor specifice prezentate în faxul din 26 iunie 2006, care, astfel cum ar fi reținut în mod întemeiat Tribunalul, constituia, în faza administrativă, prima expunere a motivelor pe care s-ar fi întemeiat instituțiile pentru a considera că era necesară efectuarea ajustării în litigiu.

133. În continuare, potrivit Niko Tube și NTRP, ar fi de asemenea evident, astfel cum a arătat Tribunalul, că, în mod contrar cerințelor care decurg din jurisprudență, acestea nu ar fi avut ocazia, înainte de adoptarea de către Comisie a propunerii sale pentru adoptarea regulamentului în litigiu, să își prezinte în mod util punctul de vedere cu privire la realitatea și la relevanța faptelor și ale împrejurărilor pretinse care ar fi condus la ajustarea efectuată în final de către instituții.

134. Acestea afirmă de asemenea că criteriul juridic propus de Consiliu pentru a verifica dacă neregularitatea procedurală săvârșită de către instituții ar fi putut avea un impact asupra concluziei la care acestea din urmă au ajuns, comparând argumentele formulate de Niko Tube și de NTRP înainte de divulgarea motivării cuprinse în faxul din 26 iunie 2006 și cele formulate după această divulgare, ar încălca gradul restrâns de control pe care îl exercită Tribunalul cu privire la elementele de probă. Tribunalul s-ar fi limitat în mod întemeiat să demonstreze că procedura administrativă ar fi putut conduce la un alt rezultat dacă reclamantele din primă instanță ar fi avut ocazia să prezinte observații cu privire la rațiunile care au condus la ajustare în cursul acestei proceduri.

135. În sfârșit, cu privire la argumentul Consiliului întemeiat pe pretinsa incoerență care afectează raționamentul Tribunalului care se referă la încălcarea dreptului la apărare al Niko Tube, aceasta din urmă și NTRP susțin că nu din cauza faptului că Tribunalul a concluzionat în cursul procedurii că nu există nicio probă a faptului că SEPCO era controlată de Niko Tube dreptul la apărare al acesteia din urmă ar fi fost încălcat. În opinia acestor societăți, dacă Niko Tube ar fi fost informată în timp util cu privire la rațiunile ajustării în litigiu, aceasta ar fi putut să își concentreze argumentele pe respectivele rațiuni în cursul procedurii administrative și să influențeze rezultatul acesteia.

2. Analiză

136. Cu titlu introductiv, dorim să amintim, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 64 din hotărârea atacată la care a făcut trimitere la punctul 201 din respectiva hotărâre, că articolul 20 alineatul (2) din regulamentul de bază acordă solicitanților, importatori și exportatori, precum și asociațiilor reprezentative ale acestora și reprezentanților din țara exportatoare, printre altele, dreptul de a solicita o informare finală cu privire la situația de fapt și la considerațiile esențiale pe baza cărora se urmărește să se recomande instituirea măsurilor definitive.

137. De asemenea, rezultă din jurisprudența menționată de către Tribunal că întreprinderile interesate trebuie să fi avut posibilitatea, în cursul procedurii administrative, să își prezinte în mod util punctul de vedere cu privire la realitatea și la relevanța faptelor și ale circumstanțelor invocate, precum și cu privire la elementele de probă reținute de Comisie în susținerea aprecierii sale în ceea ce privește existența unei practici de dumping și a prejudiciului care ar rezulta din aceasta²⁶.

26 — Hotărârea din 27 iunie 1991, Al-Jubail Fertilizer/Consiliul (C-49/88, Rec., p. I-3187, punctul 17), și Hotărârea din 3 octombrie 2000, Industrie des poudres sphériques/Consiliul (C-458/98 P, Rec., p. I-8147, punctul 99).

138. Observăm că, la punctul 203 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat, fără ca acest lucru să fi fost contestat de Consiliu și de Comisie, că în al doilea document de informare finală, datat 24 aprilie 2006, Comisia anunțase societățile Niko Tube și NTRP că, în ceea ce privește vânzările către Comunitate pentru care SEPCO intervenise, ajustarea operată fusese în realitate efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, iar nu în temeiul articolului 2 alineatul (9) din același regulament, astfel cum fusese menționat din eroare în primul document de informare finală. Tribunalul a luat de asemenea act de faptul că, deși Comisia indicase în acest document că rămânea neschimbat cuantumul deducerii operate, aceasta nu furniza nicio justificare a faptului că articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază era aplicabil în speță.

139. În plus, nici Consiliul, nici Comisia nu contestă calificarea realizată de către Tribunal la punctul 201 din hotărârea atacată, potrivit căreia informarea referitoare la ajustarea în litigiu și la rațiunile pentru care aceasta a fost efectuată era esențială, în măsura în care o astfel de ajustare afecta direct nivelul taxei antidumping.

140. Prin urmare, în opinia noastră, instituțiile impută în mod eronat Tribunalului că, în esență, a impus Comisiei să informeze Niko Tube și NTRP în cursul procedurii administrative nu numai cu privire la faptul că această instituție considera că o ajustare trebuia efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, ci și cu privire la rațiunile care justificau o astfel de ajustare, și anume în special circumstanțele și elementele de probă invocate de Comisie în susținerea aprecierii sale.

141. Astfel, întrucât aceste circumstanțe și elemente de probă fuseseră considerate esențiale, ar fi trebuit, prin urmare, să fie comunicate într-un moment în care reclamantele din primă instanță încă puteau să își prezinte în mod util punctul de vedere, în special cu privire la relevanța acestora, înainte de adoptarea regulamentului în litigiu. Or, astfel cum a constatat Tribunalul, abia în faxul său din 26 iunie 2006, adică în ziua precedentă adoptării regulamentului în litigiu, Comisia a comunicat întreprinderilor interesate motivele precise care conduceau, în opinia sa, la ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

142. Totuși, astfel cum a amintit Tribunalul, în mod întemeiat, la punctul 208 din hotărârea atacată, neregularitatea procedurală săvârșită de Comisie nu putea constitui o încălcare a dreptului la apărare al reclamantelor din primă instanță care să justifice anularea regulamentului în litigiu decât dacă acestea din urmă ar fi dovedit nu faptul că regulamentul în litigiu ar fi avut un conținut diferit, ci doar că o astfel de ipoteză nu era în întregime exclusă, astfel încât reclamantele respective ar fi fost în măsură să își asigure o apărare mai bună în absența acestei neregularități procedurale²⁷. Cu alte cuvinte, Niko Tube și NTRP trebuiau să demonstreze că exista o posibilitate ca procedura administrativă să fi putut conduce la un rezultat diferit în absența acestei neregularități, o asemenea neregularitate afectând astfel în mod concret dreptul lor la apărare²⁸.

143. Fără a repune în discuție această jurisprudență, Consiliul consideră că Tribunalul nu a verificat în concret, având în vedere argumentele care i-au fost prezentate, ce elemente nu ar fi putut comunica reclamantele din primă instanță din cauza trimiterii tardive a faxului din 26 iunie 2006.

144. Considerăm că această critică trebuie respinsă.

145. În această privință, dorim să remarcăm faptul că, la punctul 209 din hotărârea atacată, Tribunalul a indicat, cu privire la cele trei elemente pe care se întemeiasă Comisia pentru a concluziona că SEPCO exercita funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision, „[că] s-a demonstrat la punctele 185-188 [din hotărârea atacată], în temeiul argumentelor prezentate de reclamante în cadrul

27 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul (C-141/08 P, Rec., p. I-9147, punctul 94).

28 — *Ibidem* (punctul 81).

procedurii în fața Tribunalului, că aceste trei elemente nu puteau fi considerate indicii care să permită să se stabilească, pe de o parte, că SEPCO exercită funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comision și, pe de altă parte, că SEPCO și NTRP nu constituie o entitate economică unică. Prin urmare, trebuie concluzionat că reclamantele au stabilit că o comunicare anterioară a elementelor cuprinse în faxul din 26 iunie 2006 le-ar fi permis să efectueze aceeași demonstrație, înainte de adoptarea regulamentului atacat, și, prin acest lucru, să susțină afirmația potrivit căreia Comisia nu deținea niciun element tangibil care să îi permită să opereze ajustarea în litigiu”²⁹.

146. Or, astfel cum demonstrează acest punct din hotărârea atacată care face trimitere la controlul jurisdicțional pe fond realizat la punctele 185-188 din hotărârea respectivă, în care, astfel cum am subliniat, se menționează în mai multe rânduri raționamentul și indicațiile prezentate în cursul procedurii, Tribunalul s-a întemeiat, cel puțin în parte, pe elementele prezentate în fața sa de către reclamantele din primă instanță pentru a verifica dacă neregularitatea procedurală imputată Comisiei afectase în mod concret dreptul acestora de a-și prezenta punctul de vedere în cursul procedurii administrative.

147. În schimb, considerăm că hotărârea Tribunalului, în special punctul 209 coroborat cu punctele 188-190, a fost viciată de o contradicție a motivelor și de o insuficientă motivare în ceea ce privește constatarea potrivit căreia dreptul la apărare al Niko Tube fusese încălcat.

148. Astfel, Tribunalul nu poate, în opinia noastră, să respingă pe fond motivul reclamantelor din primă instanță în ceea ce privește ajustarea prețului de export practicat de SEPCO, în cadrul tranzacțiilor cu țevile fabricate de Niko Tube, ținând cont în special de argumentele expuse în cursul procedurii de către reclamantele din primă instanță și, în același timp, să considere că aceleași argumente ar fi putut, dacă erau prezentate în cadrul procedurii administrative în lipsa neregularității procedurale a Comisiei, să conducă la un alt rezultat decât cel la care au ajuns instituțiile.

149. În orice caz, având în vedere respingerea pe fond a aspectului motivului reclamantelor din primă instanță, prezentat în susținerea anulării regulamentului în litigiu în măsura în care acesta viza ajustarea prețului de export practicat de SEPCO, în cadrul tranzacțiilor cu țevile fabricate de Niko Tube, Tribunalul nu se putea limita, în aprecierea încălcării dreptului la apărare al acestei din urmă societăți, să facă trimitere la motive de fond care nu privesc în mod specific societatea Niko Tube. Dimpotrivă, Tribunalul trebuia să explicitizeze motivele pentru care, în pofida respingerii respectivului aspect, argumentele prezentate în fața sa de către reclamantele din primă instanță, dacă ar fi putut fi comunicate în cursul procedurii administrative, ar fi putut determina ca aceasta din urmă să aibă un rezultat diferit de cel la care au ajuns instituțiile. Prin omisiunea de a explicita aceste motive, în opinia noastră, Tribunalul a motivat în mod insuficient concluzia de la punctul 209 din hotărârea atacată, potrivit căreia, în esență, reclamantele din primă instanță dovediseră că o comunicare anterioară a elementelor cuprinse în faxul din 26 iunie 2006 le-ar fi permis, înainte de adoptarea regulamentului în litigiu atacat, să își motiveze afirmația potrivit căreia Comisia nu dispunea de niciun element tangibil care să îi permită să efectueze ajustarea în litigiu în privința societății Niko Tube.

150. Considerăm că această apreciere nu este infirmată de considerația potrivit căreia unele dintre argumentele prezentate la punctele 185 și 186 din hotărârea atacată se referă atât la NTRP, cât și la Niko Tube.

151. Astfel, în măsura în care, în mod implicit, dar necesar, Tribunalul nu a considerat, cu privire la aprecierea pe fond a motivului reclamantelor din primă instanță referitor la ajustarea în litigiu, că aceste argumente puteau, prin ele însele, să determine admiterea respectivului motiv și, prin urmare, anularea regulamentului în litigiu în măsura în care această ajustare se referea la vânzările la export

29 — Sublinierea noastră.

efectuate de SEPCO cu privire la țevile fabricate de Niko Tube, în lipsa unei motivări specifice din partea Tribunalului, nu înțelegem în ce măsură faptul că aceste argumente ar fi putut fi invocate în cursul procedurii administrative ar fi oferit în mod concret reclamantelor din primă instanță șansa ca procedura administrativă să conducă la un rezultat diferit.

152. În acest sens, astfel cum rezultă deja în mod implicit din aprecierea expusă la punctul 146 din prezentele concluzii, în opinia noastră, în mod greșit NTRP și Niko Tube consideră că Tribunalul, în contextul verificării unei eventuale încălcări a dreptului la apărare al acestor întreprinderi, nu poate, fără a încălca întinderea controlului său marginal, să examineze argumentele noi pe care acestea i le-au prezentat.

153. Astfel, la fel ca în cazul oricărei pretenții în susținerea unei acțiuni în anulare, revine reclamantului sarcina de a face proba afirmației întemeiate pe nerespectarea drepturilor sale procedurale. Or, dat fiind faptul că jurisprudența impune să fie demonstrată lezarea concretă a dreptului la apărare pentru a se putea admite un motiv întemeiat pe această susținere și, prin urmare, pentru a determina anularea unui act al Uniunii, revine reclamantului care se prevalează de un astfel de motiv de anulare îndreptat împotriva legalității unui astfel de act să arate suficient de precis argumentele pe care le-ar fi prezentat în lipsa neregularității procedurale imputate și care sunt diferite de cele care au putut deja să fie prezentate în cursul procedurii administrative înainte ca neregularitatea imputată să fi fost săvârșită. Numai efectuând o astfel de examinare, Tribunalul poate aprecia în mod valabil dacă neregularitatea procedurală în litigiu a afectat în mod concret dreptul la apărare al reclamantului³⁰. Această examinare nu excedează în niciun fel întinderii controlului realizat de către instanța Uniunii. Dimpotrivă, aceasta contribuie, în opinia noastră, la verificarea completă a unei eventuale încălcări de către instituțiile Uniunii a principiului fundamental al dreptului Uniunii referitor la respectarea dreptului la apărare în orice procedură inițiată împotriva unei persoane și care poate conduce la un act cauzator de prejudiciu³¹.

154. Considerații identice motivează respingerea tezei generice a Comisiei potrivit căreia, la punctul 209 din hotărârea atacată, Tribunalul nu putea face trimitere la argumentele sale privind examinarea pe fond a ajustării în litigiu. Astfel, în măsura în care această critică se referă la NTRP, trimiterea făcută la punctul 209 din hotărârea atacată nu are alt obiect decât să demonstreze că, dacă NTRP ar fi avut ocazia, în cursul procedurii administrative, să comunice elementele pe care le-a prezentat în cursul procedurii în fața Tribunalului, invocate la punctele 185-187 din hotărârea atacată, aceasta și-ar fi asigurat mai bine exercitarea dreptului său la apărare.

155. Având în vedere aceste considerații, propunem admiterea în parte a recursului introdus de Consiliu și anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a admis al șaselea motiv al reclamantelor din primă instanță, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare al Niko Tube, în partea în care acesta privea ajustarea efectuată asupra prețului de export practicat de SEPCO, în cadrul tranzacțiilor cu țevi fabricate de Niko Tube, în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

156. În schimb, în măsura în care recursul principal introdus de Comisie împotriva hotărârii atacate nu a menționat un motiv identic cu cel expus de Consiliu, care propunem să fie admis, sugerăm respingerea recursului principal al Comisiei în integralitatea sa.

157. Prin urmare, trebuie să se examineze cele două motive în susținerea recursului incident al Niko Tube și al NTRP care s-au referit la alte aprecieri ale Tribunalului decât cele referitoare la ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

30 — A se vedea în special, în această privință, Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, citată anterior (punctele 81 și 107).

31 — În privința procedurilor referitoare la antidumping, a se vedea Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, citată anterior (punctul 83).

D – Cu privire la primele două motive ale recursului incident introdus de Niko Tube și NTRP

158. Pe lângă al treilea motiv deja examinat, în recursul lor incident, Niko Tube și NTRP invocă alte două motive întemeiate pe erori de drept pe care le-ar fi săvârșit Tribunalul în cadrul examinării sale referitoare la calcularea valorii normale și la stabilirea prejudiciului cauzat industriei Uniunii.

1. Cu privire la primul motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept care ar fi viciat examinarea de către Tribunal a calculării valorii normale

159. Înainte de a examina prezentul motiv al recursului incident, care cuprinde cinci aspecte, considerăm util să amintim elementele esențiale din istoricul cauzei referitoare la excluderea țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4 care fac obiectul prezentului motiv.

a) Elementele esențiale din istoricul cauzei referitoare la excluderea țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4

160. În cadrul anchetei sale, Comisia a dat o definiție a produsului vizat (tuburi și țevi obținute fără sudură) menționat în chestionarul adresat părților interesate. În același chestionar, a indicat de asemenea că, pentru a efectua o comparație echitabilă a prețurilor produsului în cauză, Comisia decisese să utilizeze un sistem de clasificare a produsului numit „NCP”, constând într-un cod cu șase simboluri (de exemplu, NCP JB21YN), care depinde în special de clasificarea vamală și de proprietățile fizice și tehnice specifice (diametru, grosime) ale tuburilor și ale țevilor în cauză obținute fără sudură. Textul acestui chestionar insista asupra faptului că părțile interesate trebuiau să utilizeze numerele de control ale produselor în ansamblul răspunsurilor lor în mod extrem de exact și de coerent.

161. În răspunsul la chestionar din iunie 2005, SPIG a prezentat, tranzacție cu tranzacție, lista detaliată a vânzărilor sale realizate în Ucraina, precum și o listă a furnizorilor săi. Totuși, SPIG nu a utilizat sistemul cu șase simboluri preconizat de Comisie în chestionarul său, ci un sistem simplificat, cu trei simboluri. Pe lista vânzărilor prezentată de SPIG se aflau șase tranzacții care cuprindeau codul KE4. NTRP apărea în listă ca singurul furnizor al țevilor încadrate la codul NCP KE4. Comisia s-a întemeiat pe această listă, verificată la fața locului, pentru calcularea valorii normale.

162. În corespondența cu Comisia ca urmare a primului document de informare finală, Niko Tube și NTRP au susținut că țevile încadrate la codul NCP KE4 trebuiau excluse din calcul, întrucât acestea nu se încadrau la produsul vizat sau, în orice caz, nu ar fi fost fabricate de către acestea.

163. În al doilea document de informare finală, adoptat la 24 aprilie 2006, Comisia a respins cererea de excludere din calculul valorii normale a produselor încadrate la codul NCP KE4. Acest document menționa că Comisia luase act de comentariile privind vânzările naționale clasate la codul NCP KE4, dar că nu era în măsură să verifice noile informații pe care Niko Tube și NTRP le prezentaseră.

164. Aceste din urmă societăți au reiterat cererea de excludere în răspunsul din data de 4 mai 2006 la al doilea document de informare finală. În acest răspuns, se afirma că grupul Interpipe nu fabrica niciuna dintre țevile încadrate la codul NCP KE4 și în special cele 63,1 tone de tuburi și de țevi obținute fără sudură încadrate la norma tehnică TU 14-3P-197-2001. Tot în acest răspuns, era indicat că rezulta direct din diferitele liste de vânzări adresate Comisiei că, pentru aceste tuburi și țevi obținute fără sudură, grupul Interpipe nu acționa decât ca distribuitor și că țevile clasate la codul NCP KE4 erau fabricate numai de NTRP.

165. Comisia a respins din nou cererea de excludere prin faxul său din 26 iunie 2006, în special pentru motivul că datele privind aceste țevi nu prezentau un nivel suficient de garanție, în absența unei noi verificări la fața locului, verificare considerată prea dificil de organizat într-un moment avansat al procedurii administrative.

166. În acțiunea în anulare a regulamentului în litigiu, Niko Tube și NTRP au susținut că instituțiile săvârșiseră o eroare vădită de apreciere prin includerea în calcularea valorii normale și, prin urmare, a marjei de dumping a datelor referitoare la țevile încadrate la codul NCP KE4 și la norma tehnică TU 14-3P-197-2001, că acestea încălcaseră principiul nediscriminării, dreptul la apărare, precum și obligația de motivare.

167. Tribunalul a respins toate aceste motive.

168. În ceea ce privește examinarea erorii vădite de apreciere imputate de către reclamantele din primă instanță, care includea și încălcarea obligației de diligență, Tribunalul a verificat dacă elementele prezentate Comisiei de către acestea din urmă în cursul anchetei erau suficiente pentru a concluziona că acestea nu produceau țevile nucleare încadrate la codul NCP KE4, astfel încât Comisia ar fi omis să examineze, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale cazului de speță și ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a considerat că aceste elemente trebuiau să facă obiectul unei noi vizite de verificare la sediile reclamantelor din primă instanță.

169. În cadrul acestei examinări, Tribunalul a constatat mai întâi, la punctul 45 din hotărârea atacată, că reclamantele din primă instanță nu înscriseseră niciodată norma TU 14-3P-197-2001 în lista vânzărilor naționale și la export, ceea ce constituia o indicație în sensul că acestea nu vânduseră țevi nucleare, nici măcar societății SPIG. În plus, Tribunalul a subliniat că listele costurilor de producție ale reclamantelor din primă instanță arătau că produsele menționate în aceste liste nu erau fabricate cu aplicarea normei respective.

170. Totuși, Tribunalul a mai remarcat că lista vânzărilor de pe piața națională a SPIG menționa șase tranzacții privind țevi încadrate la codul NCP KE4 și fabricate cu aplicarea normei tehnice sus-menționate. La punctul 48 din hotărârea atacată, acesta a adăugat că lista furnizorilor și a achizițiilor SPIG menționa un singur furnizor pentru țevile încadrate la codul NCP KE4, și anume NTRP. Or, în această listă nu trebuiau să figureze decât furnizorii ale căror produse fuseseră revândute în Uniune. În măsura în care elementele dosarului confirmau că țevile încadrate la codul NCP KE4 și în norma tehnică TU 14-3P-197-2001 fuseseră revândute pe piața ucraineană și că toate țevile încadrate la codul respectiv, dar nu și în norma tehnică respectivă, produse de NTRP, fuseseră revândute de SPIG pe piața comunitară, Tribunalul a dedus de aici că SPIG nu săvârșise nicio eroare atunci când nu a menționat în lista sa de furnizori și de achiziții un alt furnizor de țevi încadrate la codul NCP KE4 decât NTRP.

171. Cu toate acestea, Tribunalul a observat, la punctul 49 din hotărârea atacată, că faptul, pe de o parte, că lista vânzărilor naționale prezentată de SPIG menționa tranzacții privind țevile încadrate la codul NCP KE4 și în norma tehnică TU 14-3P-197-2001 și, pe de altă parte, că lista furnizorilor și a achizițiilor SPIG nu făcea referire decât la un singur furnizor pentru țevile încadrate la codul NCP KE4 a putut fi o sursă de confuzie pentru agenții Comisiei însărcinați cu ancheta. Tribunalul a dedus de aici, la punctele 50 și 51 din hotărârea atacată, că, în urma unei evaluări diligente a răspunsurilor la chestionar transmise de reclamantele din primă instanță și de SPIG, societatea acestora de vânzare de legătură, Comisia dispunea de informații contradictorii sau, cel puțin, de informații a căror validitate putea fi pusă sub semnul întrebării, fără ca reclamantele din primă instanță să fi încercat să risipească îndoiala Comisiei față de aceste contradicții. În special, Tribunalul a statuat că le revenea acestora din urmă sarcina de a aduce dovada că cele șase tranzacții în cauză priveau achiziții ale SPIG de țevi încadrate la codul NCP KE4 și în norma tehnică TU 14-3P-197-2001 de la un furnizor independent, ceea ce acestea nu făcuseră. Tribunalul a concluzionat că Comisia se conformase obligației sale de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale cazului de speță, că valoarea normală fusese, așadar, determinată în mod rezonabil, în conformitate cu jurisprudența, și că nicio eroare vădită de apreciere nu fusese săvârșită de către Consiliu.

172. Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea principiului nediscriminării întrucât Consiliul ar fi acceptat să excludă din calcularea marjei de dumping produsele care nu erau fabricate de reclamantele din primă instanță încadrate în anumite coduri NCP, dar nu țevile nucleare încadrate la codul NCP KE4 și în norma tehnică TU 14-3P-197-2001, Tribunalul a constatat la punctele 59 și 60 din hotărârea atacată că, în timp ce aceste din urmă țevi erau produse de NTRP, țevile încadrate la celelalte coduri NCP nu apăreau nicăieri în listele de vânzări sau de costuri de producție ale reclamantelor din primă instanță și că, în plus, lista furnizorilor și a achizițiilor SPIG menționa un singur furnizor al codului NCP KE4, și anume NTRP. Prin urmare, Tribunalul a respins acest motiv.

173. De altfel, la punctele 67-69 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins și motivele întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare și pe obligația de motivare invocate de reclamantele din primă instanță.

b) Cu privire la cele cinci aspecte ale primului motiv al recursului incident

174. Niko Tube și NTRP susțin, în primul rând, că Tribunalul le-ar fi încălcat dreptul la apărare prin respingerea motivelor invocate în primă instanță și întemeiate pe eroarea vădită de apreciere și pe încălcarea principiului nediscriminării. În al doilea rând, acestea susțin că Tribunalul ar fi depășit limitele controlului jurisdicțional. În al treilea rând, Niko Tube și NTRP impută Tribunalului că nu s-a pronunțat cu privire la un motiv suplimentar invocat în primă instanță. În al patrulea rând, Tribunalul ar fi săvârșit, în opinia acestora, o eroare vădită de apreciere a obligației de diligență. În sfârșit, în al cincilea rând, acesta ar fi denaturat sensul clar al elementelor de probă.

c) Cu privire la primele două aspecte, întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare și, respectiv, pe încălcarea limitelor controlului jurisdicțional

i) Argumentele părților

175. Deși recunosc faptul că au avut posibilitatea de a se pronunța în cursul procedurii în primă instanță cu privire la elementele pe care s-a întemeiat Tribunalul, Niko Tube și NTRP afirmă că acesta din urmă le-ar fi încălcat dreptul la apărare întrucât s-a întemeiat, la punctele 47-55, precum și la punctele 59 și 60 din hotărârea atacată, pe elemente noi ale cauzei care nu le fuseseră comunicate în cursul procedurii administrative. Acesta ar fi cazul noii motivări prezentate de Consiliu și de Comisie pentru a justifica excluderea eronată a țevilor nucleare încadrate la codul NCP KE4 din calcularea marjei de dumping, precum și al faptelor noi expuse și care se consideră că susțin această nouă motivare, cum sunt relevanța listei furnizorilor și a achizițiilor SPIG, afirmația privind lipsa de cooperare în materie de traducere și pretinsa lipsă de probe privind furnizorul respectivelor țevi nucleare. În cel de al doilea aspect, Niko Tube și NTRP amintesc faptul că Tribunalul nu poate lua în considerare o motivare nouă pentru a respinge cererea acestora de excludere a țevilor încadrate la codul NCP KE4.

176. Consiliul și Comisia consideră că primul aspect al primului motiv al recursului incident, deosebit de confuz, trebuie respins. Pe lângă faptul că Niko Tube și NTRP nu identifică elementele pe baza cărora Tribunalul nu le-ar fi acordat dreptul de a fi ascultate, aceste instituții susțin că societățile respective confundă dreptul la apărare cu obligația de motivare. Cu privire la acest din urmă aspect, Consiliul observă că Niko Tube și NTRP nu identifică în niciun fel preținsele „elemente noi” pe care s-ar fi întemeiat Tribunalul. În opinia Consiliului, aceste preținse „elemente noi” nu ar fi altceva decât explicații suplimentare care susțin constatările cuprinse în al doilea document de informare al Comisiei, datat 24 aprilie 2006, și potrivit cărora cererea de excludere a celor șase tranzacții privind țevile nucleare încadrate la codul NCP KE4 nu putea fi acceptată întrucât ar fi necesitat o verificare

suplimentară a unor noi informații. În orice caz, instituțiile nu sunt obligate să citeze numai motivarea care a stat la baza actului lor și corespondența cu părțile, ci acestea ar putea să își argumenteze mai mult punctul de vedere în fața Tribunalului. Al doilea aspect al primului motiv al recursului incident ar trebui să fie respins pentru motive similare. Tribunalul ar fi acționat în limitele controlului său.

ii) Analiză

177. În măsura în care vizează să se constate că Tribunalul ar fi încălcat cerințele legate de respectarea dreptului la apărare al Niko Tube și al NTRP, primul aspect al primului motiv al recursului incident ar trebui, în opinia noastră, să fie respins. Astfel, în mod cert, aceste din urmă societăți nu reușesc să identifice elementele de fapt și de drept cu privire la care Tribunalul nu le-ar fi ascultat. Acestea admit, de altfel, că ar fi avut posibilitatea să se pronunțe cu privire la elementele care au stat la baza aprecierii Tribunalului expuse la punctele 45-54, precum și la punctele 59 și 60 din hotărârea atacată.

178. În plus, pentru orice eventualitate, trebuie subliniat că Niko Tube și NTRP nu critică, în cadrul recursului lor incident, aprecierea Tribunalului, prezentată la punctul 67 din hotărârea atacată, referitoare la pretinsa încălcare a dreptului lor la apărare, pe care ar fi săvârșit-o instituțiile cu privire la cererea lor de excludere a țevelor nucleare încadrate la codul NCP KE4.

179. Mai mult decât o încălcare a dreptului la apărare, în realitate se impută Tribunalului că a depășit limitele controlului său jurisdicțional, întrucât, pentru respingerea cererii Niko Tube și a NTRP de excludere a țevelor încadrate la codul NCP KE4 din calcularea valorii normale, a luat în considerare motive care nu ar rezulta din procedura administrativă.

180. Primul aspect al primului motiv al recursului incident se confundă, așadar, în esență, cu cel de al doilea, întemeiat mai precis pe un abuz de putere pe care l-ar fi săvârșit Tribunalul.

181. Cu privire la acest motiv, apreciem că acesta trebuie respins.

182. Mai întâi, considerăm că susținerea Niko Tube și a NTRP, expusă în recursul incident, potrivit căreia Tribunalul s-ar fi întemeiat pe elemente de fapt noi, nu poate fi acceptată. Rezultă, de altfel, de la punctele relevante din hotărârea atacată că, pentru a examina motivele întemeiate pe o eroare vădită de apreciere și pe încălcarea principiului nediscriminării, Tribunalul s-a limitat să ia în considerare elemente care rezultă din schimbul de documente din cursul procedurii administrative.

183. Trebuie să se observe în continuare că, pentru a verifica, astfel cum solicitau reclamantele din primă instanță, dacă fusese săvârșită o eroare vădită de apreciere de către Consiliu prin respingerea cererii acestora de a exclude din calcularea valorii normale și a marjei de dumping țevele nucleare încadrate la codul NCP KE4 sub pretextul că acestea nu le fabricau, Tribunalul a examinat în special motivarea pe baza căreia s-a produs această respingere având în vedere, în special, contextul factual în care această motivare fusese adoptată. Or, o astfel de examinare exclude prin ea însăși o eroare de drept. Astfel, Tribunalul nu a substituit prin propria motivare pe cea a instituțiilor, ci a înlocuit doar în contextul său respingerea cererii reclamantelor din primă instanță, subliniind în special faptul că lista furnizorilor și a achizițiilor SPIG menționa un singur furnizor de țevi încadrate la codul NCP KE4, și anume NTRP, ceea ce putea avea incidență asupra susținerii potrivit căreia reclamantele din primă instanță nu fabricau țevele respective.

184. În mod cert, un astfel de context nu putea fi ignorat de reclamantele din primă instanță, ceea ce demonstrează, de altfel, în special constatarea, realizată la punctul 51 din hotărârea atacată, potrivit căreia acestea depuseseră facturi considerate că se referă la cele șase tranzacții cu țevi încadrate la codul NCP KE4 care ar fi fost menționate în mod greșit în lista vânzărilor SPIG.

185. În consecință, propunem respingerea primelor două aspecte ale primului motiv al recursului incident.

d) Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe lipsa răspunsului la un motiv

i) Argumentele părților

186. Niko Tube și NTRP afirmă că ar fi susținut în replica lor în primă instanță că explicațiile și pretențiile expuse în memoriul în apărare al Consiliului erau tardive și nu trebuiau să fie luate în considerare. Tribunalul ar fi luat act de motivul respectiv, astfel cum demonstrează raportul de ședință, dar nu ar fi răspuns la acesta în hotărârea în litigiu.

187. Consiliul și Comisia susțin că acest aspect este inadmisibil și, în orice caz, nefondat.

ii) Analiză

188. Chiar admitând că reclamantele din primă instanță ar fi invocat un motiv nou în cursul procedurii, întemeiat pe pretinsa tardivitate a motivării în susținerea regulamentului în litigiu, la care Tribunalul ar fi trebuit să răspundă, se impune să se constate că acesta, în mod implicit, dar necesar, a răspuns la acest motiv și l-a respins, examinând argumentele prezentate de instituții în lumina contextului în care acestea s-au înscris.

189. Prin urmare, propunem respingerea celui de al treilea aspect al primului motiv al recursului incident.

e) Cu privire la al patrulea aspect, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere a obligației de diligență

i) Argumentele părților

190. În opinia Niko Tube și a NTRP, Tribunalul ar fi interpretat în mod eronat noțiunea de diligență, considerând, la punctele 52 și 53 din hotărârea atacată, că două motive legitime, dintre cele zece prezentate de Consiliu pentru a respinge cererea reclamantelor din primă instanță de excludere a țevelor încadrate la codul NCP KE4 din calcularea valorii normale, ar fi suficiente pentru a demonstra că Comisia acționase, în mod global, cu diligență cerută.

191. Consiliul și Comisia susțin că, prin acest aspect, Niko Tube și NTRP urmăresc, în definitiv, să repună în discuție constatările de fapt realizate de Tribunal, ceea ce ar fi inadmisibil în faza recursului. Consiliul amintește de asemenea că principiul obligației de diligență este de ordin procedural, în timp ce Niko Tube și NTRP contestă rezultatul examinării situației de fapt de către Tribunal și concluziile la care au ajuns instituțiile. Consiliul adaugă că afirmațiile Niko Tube și ale NTRP potrivit cărora majoritatea argumentelor sale ar fi fost declarate irelevante sau respinse de către Tribunal sunt înșelătoare și inexacte.

ii) Analiză

192. Nu este contestat faptul că, atunci când instituțiile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative are

o importanță fundamentală. Printre aceste garanții se înscrie în special obligația instituției competente de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale cauzei³².

193. În acest context, astfel cum Tribunalul a amintit în esență la punctul 41 din hotărârea atacată și fără ca acest lucru să fie contestat de către părți, în domeniul măsurilor antidumping în care instanța Uniunii nu poate interveni în aprecierea rezervată instituțiilor, acestea îi revine sarcina de a se asigura că acestea din urmă au ținut cont de toate circumstanțele relevante și că au evaluat elementele din dosar cu toată diligența cerută pentru a putea considera că valoarea normală a fost determinată în mod rezonabil, din perspectiva prevederilor din regulamentul de bază³³.

194. Prin intermediul prezentului aspect, Niko Tube și NTRP susțin, în esență, că Tribunalul nu putea să constate în mod întemeiat că instituțiile examinaseră cu toată diligența cerută datele referitoare la țevile încadrate la codul NCP KE4, cu toate că acesta ar fi respins sau ar fi considerat irelevante opt dintre cele zece motive pe care aceste instituții s-ar fi întemeiat pentru a include aceste țevi în calcularea valorii normale și a marjei de dumping.

195. Problema de a determina dacă Tribunalul a reținut în mod corect că instituțiile își respectaseră obligația de diligență este o problemă de drept supusă controlului Curții în cadrul unui recurs³⁴.

196. Independent de faptul că Tribunalul nu a enumerat o listă a celor zece factori, ci a amintit, la punctele 33-37 din hotărârea atacată, cele cinci grupe de motive care conduseseră instituțiile la respingerea cererii de excludere a țevilor încadrate la codul NCP KE4 din calcularea valorii normale și a marjei de dumping, argumentul Niko Tube și al NTRP se bazează, în opinia noastră, pe o interpretare vădit eronată a hotărârii atacate.

197. Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește punctul 48 din hotărârea atacată, contrar celor susținute de Niko Tube și de NTRP, Tribunalul nu a considerat ca fiind „neîntemeiat” argumentul potrivit căruia SPIG nu ar fi menționat decât NTRP ca unic furnizor al țevilor respective. Dimpotrivă, Tribunalul a statuat că „SPIG nu [săvârșise] nicio eroare atunci când nu a menționat [...] un alt furnizor decât NTRP”.

198. Pe de altă parte, faptul că Tribunalul nu s-a pronunțat în mod special cu privire la unii dintre factorii enumerați în recursul incident al Niko Tube și al NTRP nu poate fi interpretat ca o constatare potrivit căreia Tribunalul ar fi considerat acești factori „lipsiți de relevanță”. Dimpotrivă, Tribunalul putea foarte bine să rețină, pentru motive legitime de economie procedurală, în contextul examinării unui motiv întemeiat pe o eroare vădită de apreciere a cărei dovadă le incumba reclamantelor din primă instanță, că nu îi revenea acestuia sarcina de a controla toate argumentele expuse de instituții în susținerea concluziei lor, în măsura în care unele dintre motivele invocate erau suficiente pentru a susține respectiva concluzie.

199. Or, înseși Niko Tube și NTRP admit că Tribunalul a considerat că faptul că acestea au omis să prezinte probe care să dovedească în mod clar că țevile în cauză fuseseră cumpărate de la un terț independent, și nu de la NTRP, și faptul că, în timpul vizitei de verificare la fața locului, Comisia nu ridicase problema țevilor încadrate la codul NCP KE4, în măsura în care reclamantele din primă instanță încă nu formulaseră cererea de excludere a respectivelor țevi, reprezintă „preocupări

32 — A se vedea în special Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München (C-269/90, Rec., p. I-5469, punctul 14), Hotărârea din 7 mai 1992, Pesqueras De Bermeo și Naviera Laida/Comisia (C-258/90 și C-259/90, Rec., p. I-2901, punctul 26), precum și Hotărârea din 6 noiembrie 2008, Țările de Jos/Comisia (C-405/07 P, Rec., p. I-8301, punctul 56).

33 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 1991, Nölle (C-16/90, Rec., p. I-5163, punctul 13), și Hotărârea din 29 mai 1997, Rotexchemie (C-26/96, Rec., p. I-2817, punctul 12). A se vedea de asemenea Hotărârea Tribunalului din 12 octombrie 1999, Acme/Consiliul (T-48/96, Rec., p. II-3089, punctul 39), și Hotărârea Tribunalului din 13 iulie 2006, Shandong Reipu Biochemicals/Consiliul (T-413/03, Rec., p. II-2243, punctul 64).

34 — A se vedea în acest sens în special Hotărârea Țările de Jos/Comisia, citată anterior (punctul 44), și Hotărârea din 3 septembrie 2009, Moser Baer India/Consiliul (C-535/06 P, Rec., p. I-7051, punctul 34).

legitime”. Faptul că Niko Tube și NTRP nu sunt convinse de această din urmă apreciere, încercând să o repună în discuție în fața Curții, nu constituie, în mod cert, o problemă care intră în competența acesteia în cadrul recursului³⁵. În ceea ce privește constatarea potrivit căreia Niko Tube și NTRP nu aduseseră dovezi că țevile în cauză fuseseră cumpărate de la un terț independent, aceste societăți nu identifică, în prezentul aspect, nicio eroare de drept pe care să o fi săvârșit Tribunalul.

200. În orice caz, admitând că Tribunalul ar fi reținut eventual că unele dintre argumentele prezentate de instituții s-ar fi dovedit irelevante, acest aspect nu ar fi semnificat că acestea din urmă au omis să examineze cu atenție și cu imparțialitate ansamblul elementelor care le-au fost comunicate în cursul procedurii administrative.

201. În consecință, propunem respingerea celui de al patrulea aspect al primului motiv al recursului incident.

f) Cu privire la al cincilea aspect, întemeiat pe denaturarea sensului clar al elementelor de probă

i) Argumentele părților

202. Cu titlu subsidiar, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul a denaturat sensul clar al elementelor de probă. Tribunalul ar fi concluzionat astfel, în mod eronat, că informațiile prezentate în cursul procedurii administrative de către reclamantele din primă instanță ar fi putut constitui o sursă de confuzii pentru agenții Comisiei și că Comisia dispunea de informații divergente (punctele 49 și 50 din hotărârea atacată), că Comisia făcuse dovada oricărei diligențe cerute (punctul 52) și că reclamantele din primă instanță nu căutaseră să risipească îndoiala acesteia din urmă (punctul 51 din hotărârea atacată).

203. Potrivit Consiliului și Comisiei, al cincilea aspect este inadmisibil și, în orice caz, neîntemeiat. Mai precis, Niko Tube și NTRP nu ar fi demonstrat nici denaturarea probelor, nici vreo eroare de apreciere a Tribunalului care să antreneze o astfel de denaturare și s-ar limita să conteste aprecierile Tribunalului prin invocarea argumentelor care au fost deja respinse de către acesta din urmă.

ii) Analiză

204. Astfel cum am arătat deja, aprecierea situației de fapt nu constituie, cu excepția cazurilor de denaturare a elementelor de probă de către Tribunal, o problemă de drept supusă, ca atare, controlului Curții în cadrul recursului.

205. De altfel, în temeiul unei jurisprudențe constante, o pretinsă denaturare a situației de fapt sau a elementelor de probă trebuie să reiasă în mod vădit din actele dosarului, fără a fi necesar să se procedeze la o nouă apreciere a situației de fapt și a probelor³⁶.

206. În susținerea primei cereri, Niko Tube și NTRP susțin că, spre deosebire de cele reținute de Tribunal la punctele 49 și 50 din hotărârea atacată, răspunsul lor la chestionarul adresat de Comisie nu conținea date contradictorii. Tribunalul ar fi admis, de altfel, la punctul 46 din hotărârea atacată că Niko Tube și NTRP nu fabricau țevi nucleare. Era clar, așadar, că aceste țevi nu putuseră să fie achiziționate decât de la o altă entitate decât NTRP.

35 — În conformitate cu jurisprudența, aprecierea faptelor nu constituie, sub rezerva cazului în care Tribunalul denaturează elemente de probă, o problemă de drept supusă, ca atare, controlului Curții în cadrul recursului. A se vedea în special Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, citată anterior (punctul 56 și jurisprudența citată).

36 — A se vedea în special Hotărârea din 6 aprilie 2006, General Motors/Comisia (C-551/03 P, Rec., p. I-3173, punctul 54), Hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia (C-167/04 P, Rec., p. I-8935, punctul 108), și Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia (C-362/05 P, Rec., p. I-4333, punctul 67).

207. Aceste argumente trebuie respinse.

208. Mai întâi, Niko Tube și NTRP nu identifică în mod precis ce elemente de probă ar fi denaturat Tribunalul.

209. Apoi, trebuie constatat în orice caz că nu doar în urma examinării răspunsurilor Niko Tube și ale NTRP la chestionar, ci și în urma examinării răspunsurilor societății lor de vânzare de legătură, SPIG, Tribunalul a constatat, la punctul 50 din hotărârea atacată, că Comisia dispunea de informații contradictorii. Or, Niko Tube și NTRP nu pretind că Tribunalul ar fi denaturat răspunsul SPIG la chestionarul adresat de Comisie, potrivit căruia, printre altele, lista vânzărilor pe piața ucraineană făcea referire la tranzacții cu țevi încadrate la codul NCP KE4 și cea privind furnizorii acestei societăți menționa NTRP ca unic furnizor al respectivelor țevi, astfel cum a constatat Tribunalul la punctul 49 din hotărârea atacată. În măsura în care datele cuprinse în acest răspuns le puteau contrazice pe cele care apăreau în răspunsurile Niko Tube și NTRP, cu privire la care acestea din urmă de asemenea nu pretind că ar fi fost denaturate de către Tribunal, în opinia noastră, în mod întemeiat, acesta din urmă a reținut că, în urma unei evaluări diligente a răspunsurilor la chestionar ale reclamantelor din primă instanță și ale societății lor de vânzare de legătură, SPIG, Comisia dispunea de informații contradictorii sau, cel puțin, de informații a căror validitate putea fi pusă sub semnul întrebării.

210. Al doilea argument poate fi respins în mod valabil pentru aceleași motive.

211. Prin cea de a treia critică, referitoare la punctul 51 din hotărârea atacată, Niko Tube și NTRP susțin că absența traducerii în engleză a facturilor de cumpărare ale SPIG nu a constituit decât un pretext pentru a reține că reclamantele din primă instanță nu încercaseră să risipească îndoiala Comisiei în prezența răspunsurilor contradictorii. În opinia acestora, rezulta în mod clar din aceste facturi, anexate la memoriul în apărare al Consiliului depus la Tribunal, că țevile nucleare fuseseră dobândite de către SPIG de la o societate care nu era de legătură.

212. În această privință, trebuie amintit faptul că, pentru a motiva constatarea potrivit căreia reclamantele din primă instanță nu încercaseră să risipească îndoiala Comisiei, Tribunalul a subliniat în special, pe de o parte, că în cursul audierii din 24 martie 2006, acestea din urmă furnizaseră Comisiei mai multe documente redactate în ucraineană, care erau considerate facturi referitoare la cele șase tranzacții menționate din eroare în lista vânzărilor SPIG, și, pe de altă parte, că, deși în cursul ședinței a apărut un dezacord între părți cu privire la faptul de a determina dacă Comisia solicitase, în cursul audierii respective, o traducere a acestor documente, se impunea să se constate că revenea reclamantelor din primă instanță sarcina de a face proba afirmațiilor lor, și anume faptul că SPIG efectuase achizițiile de țevi în litigiu de la un furnizor independent.

213. Or, observăm că Niko Tube și NTRP nici nu au reprodus, nici nu au anexat facturile în cauză la recursul lor incident pentru a demonstra pretinsa denaturare de către Tribunal a acestor documente, ci se limitează să facă trimitere în fața Curții la o anexă la memoriul în apărare al Consiliului depusă la Tribunal și care cuprinde o copie a documentelor respective. Având în vedere jurisprudența amintită la punctul 205 din prezentele concluzii, aceste circumstanțe pot fi suficiente, în opinia noastră, pentru a respinge acest argument.

214. În orice caz, nu se poate imputa Tribunalului că a denaturat aceste elemente de probă, din moment ce nu este contestat faptul că Niko Tube și NTRP nu au indicat niciodată în mod precis părțile din aceste documente care ar demonstra, în mod evident, că țevile în litigiu fuseseră achiziționate de către SPIG de la o altă societate decât NTRP, fără să fi fost prezentată o traducere într-o limbă oficială a Uniunii a pasajelor relevante din documentele respective. Dacă, astfel cum susțin Niko Tube și NTRP în recursul lor incident, aceste documente ar avea importanța pe care le-o acordă în continuare aceste societăți pentru a exclude din calcularea valorii normale țevile încadrate la codul NCP KE4, ar reveni fără îndoială acestor societăți sarcina de a da posibilitatea instituțiilor și Tribunalului să verifice în mod complet autenticitatea și conținutul documentelor respective.

215. Pentru toate aceste motive, considerăm că se impune respingerea celui de al cincilea aspect al primului motiv al recursului incident.

216. În aceste condiții, propunem respingerea acestui motiv în integralitate.

2. Cu privire la al doilea motiv al recursului incident, întemeiat pe erorile de drept care ar fi viciat examinarea de către Tribunal a stabilirii prejudiciului cauzat industriei Uniunii

a) Considerații introductive

217. Al doilea motiv al recursului incident vizează motivele din hotărârea atacată care se referă la „consecințele absenței răspunsului la chestionarul adresat de către Comisie din partea societăților de legătură ale producătorilor [din Uniune]”.

218. Reclamantele din primă instanță susțin în fața Tribunalului că, în măsura în care fiecare dintre cei cinci producători din Uniune de tuburi și de țevi obținute fără sudură reținuți în eșantionul Comisiei era legat de una sau de mai multe societăți de producție sau de vânzare care a omis să depună un răspuns separat la chestionarul Comisiei, nu se putea considera că acești cinci producători au cooperat în mod deplin. Prin urmare, reclamantele din primă instanță susțineau că lipsa de cooperare din partea producătorilor din Uniune ar fi trebuit să conducă instituțiile la încetarea anchetei și că, în orice caz, pretinsul prejudiciu cauzat Uniunii prin practica de dumping care a fost imputată acestora se întemeia în special pe o eroare vădită de apreciere și pe încălcarea dreptului lor la apărare.

219. În hotărârea atacată, Tribunalul a examinat următoarele cinci motive invocate de către reclamantele din primă instanță, și anume: încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază, încălcarea principiului nediscriminării, încălcarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, încălcarea articolului 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, precum și încălcarea dreptului la apărare și a obligației de motivare.

220. Tribunalul a respins toate aceste motive.

221. În al doilea motiv al recursului incident, Niko Tube și NTRP critică, în esență, motivele din hotărârea atacată referitoare la examinarea încălcării articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază (punctele 88-112 din hotărârea atacată) și a încălcării articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază (punctele 130-135 din hotărârea atacată).

222. Desigur, la punctul 187 din recursul incident, Niko Tube și NTRP invocă de asemenea o eroare de drept săvârșită la punctul 141 din hotărârea atacată, în contextul examinării încălcării articolului 5 alineatul (4) din regulamentul de bază. Cu toate acestea, trebuie subliniat că Tribunalul a detaliat numai „cu titlu suplimentar” argumentul expus la acest punct din hotărârea atacată. Or, în conformitate cu jurisprudența și având în vedere împrejurarea că Niko Tube și NTRP nu au criticat deloc aprecierea Tribunalului expusă cu titlu principal la punctul 140 din hotărârea atacată, un motiv îndreptat împotriva unui argument suplimentar al unei decizii a Tribunalului nu poate determina anularea acestei decizii și este, așadar, inoperant³⁷.

223. Astfel cum tocmai a fost delimitat, al doilea motiv al recursului incident se împarte în zece aspecte. Opt dintre aceste aspecte sunt îndreptate împotriva punctelor 88-112 din hotărârea atacată, adică împotriva aprecierilor făcute de Tribunal sub titlul „încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3), (5),

37 — A se vedea în special Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 148), Ordonanța din 8 aprilie 2008, Saint-Gobain Glass Deutschland/Comisia (C-503/07 P, Rec., p. I-2217, punctul 62), și Ordonanța din 10 iunie 2010, Thomson Sales Europe/Comisia (C-498/09 P, punctul 87).

(6) și (7) din regulamentul de bază”. Două dintre aceste aspecte sunt îndreptate împotriva examinării, realizată la punctele 130-135 din hotărârea atacată, a încălcării articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază.

224. Vom examina pe rând cele două grupuri de aspecte.

b) Cu privire la cele opt aspecte ale celui de al doilea motiv al recursului incident întemeiate pe erorile de drept care au viciat examinarea încălcării pretinse a articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază

i) Elementele esențiale privind aspectele pertinente ale cauzei și considerațiile Tribunalului

225. Astfel cum rezultă de la punctul 12 din regulamentul în litigiu, ca urmare a numărului mare de plângeri îndreptate împotriva practicii imputate inclusiv societăților Niko Tube și NTRP, Comisia, în temeiul articolului 17 din regulamentul de bază, a limitat ancheta la un eșantion reprezentativ de cinci producători din Uniune care au susținut plângerea, cu sediul în patru state membre și care reprezentau 49 % din producția totală a produsului în cauză în Uniune. Regulamentul în litigiu menționează de asemenea că, pe de o parte, Comisia a comunicat un chestionar acestor producători, care i-au transmis răspunsurile, și că, pe de altă parte, Comisia a procedat la o verificare la fața locului a informațiilor primite din partea acestor societăți. Regulamentul în litigiu cuprinde de asemenea, în temeiul articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, o examinare a incidenței tuturor factorilor economici care au influențat situația industriei Uniunii, precum și o examinare a legăturii de cauzalitate dintre importurile care fac obiectul unui dumping și prejudiciul suferit, în special prin verificarea efectelor altor factori exteriori, în temeiul articolului 3 alineatele (6) și (7) din regulamentul de bază. În sfârșit, la punctele 234 și 235 din regulamentul în litigiu, este menționat că, în conformitate cu regula taxei mai mici prevăzută la articolul 9 din regulamentul de bază, taxele antidumping definitive instituite asupra importurilor produsului în cauză sunt fixate la nivelul marjei celei mai scăzute (dumping sau prejudiciu), adică, în speță, marja de dumping.

226. În fața Tribunalului, reclamantele din primă instanță au susținut, în esență, că lipsa de cooperare în cursul anchetei din partea a circa zece societăți de legătură ale producătorilor din Uniune reținuți în eșantionul Comisiei ar fi denaturat evaluarea prejudiciului suferit de industria Uniunii, ceea ce ar fi determinat încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază. Acest articol ar impune astfel, printre altele, ca prejudiciul să fie determinat pe baza unor elemente de probă pozitive.

227. Astfel cum am semnalat deja, Tribunalul a respins acest motiv.

228. Acesta din urmă a amintit mai întâi, la punctul 87 din hotărârea atacată, că nici Consiliul, nici Comisia nu dispun de competența de a constrânge societățile să participe la anchetă sau să furnizeze informații, ci depind de cooperarea voluntară a societăților, ceea ce implică faptul că răspunsurile părților interesate la chestionarul prevăzut la articolul 6 alineatul (2) din regulamentul de bază sunt esențiale pentru desfășurarea procedurii antidumping.

229. La punctul 90 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat totuși că, în pofida acestui articol, din articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază rezultă că informațiile prezentate sub o altă formă decât cea a răspunsului la chestionar sau în cadrul unui alt document nu trebuie să fie ignorate în cazul în care sunt îndeplinite cele patru condiții enumerate la această prevedere. Acesta a dedus, așadar, de aici că absența unui răspuns la chestionar din partea unei societăți de legătură a unui producător din Uniune nu implică în mod necesar că acest producător trebuie să fie considerat că nu a cooperat la anchetă. Astfel, Tribunalul reține la punctul 92 din hotărârea atacată că nu se va considera că respectivul producător nu a cooperat dacă lacunele în prezentarea de date nu au un impact semnificativ asupra derulării anchetei.

230. Trecând la examinarea cauzei de față, Tribunalul a subliniat mai întâi, la punctele 93 și 94 din hotărârea atacată, pe de o parte, că unsprezece societăți de legătură ale producătorilor din Uniune incluși în eșantionul de anchetă nu au depus niciun răspuns la chestionar și, pe de altă parte, că o altă societate de legătură a unuia dintre producătorii respectivi transmisese un răspuns tardiv, răspuns de care Comisia nu ținuse cont în scopul stabilirii prejudiciului.

231. Tribunalul a verificat în continuare dacă pentru fiecare dintre cele douăsprezece societăți de legătură erau îndeplinite condițiile articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, astfel încât să se poată exclude ca o eroare vădită de apreciere să fi putut vicia stabilirea prejudiciului și calcularea marjei prejudiciului. În urma examinării detaliate a datelor referitoare la aceste societăți de legătură, care a fost realizată la punctele 97-110 din hotărârea atacată, Tribunalul a concluzionat în esență fie că, pentru unele din aceste societăți, datele fuseseră deja incluse în răspunsurile la chestionar depuse de către producătorii Uniunii care au participat la anchetă, în special întrucât era vorba despre societăți de comercializare, fie că absența răspunsului la chestionar din partea altor societăți de legătură nu avusese un impact semnificativ în privința stabilirii prejudiciului, fie, în ceea ce privește una dintre societățile de legătură, că absența răspunsului la chestionar se explica prin faptul că aceasta nu intervenea nici în vânzarea, nici în fabricarea produsului în cauză.

232. În sfârșit, în ceea ce privește calcularea marjei prejudiciului, examinată la punctul 111 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că, în conformitate cu articolul 9 alineatul (4) din regulamentul de bază, această marjă nu este utilizată pentru a stabili cota taxei antidumping decât în cazul în care marja de dumping este mai ridicată decât aceasta. În speță, după ce a subliniat că cota taxei antidumping impusă reclamantelor din primă instanță se baza pe marja de dumping, și anume 25,7 %, iar nu pe marja prejudiciului de 57 %, Tribunalul a statuat că „dacă se presupune că marja prejudiciului a fost bazată pe prețurile de transfer practicate de producătorii [din Uniune] în privința [societăților de vânzare de legătură care au intervenit pe piața produsului în cauză], vânzările către aceste societăți reprezentau cel mult 10 % din vânzările totale ale industriei [Uniunii]. Ar fi trebuit, așadar, astfel cum arată Consiliul, ca prețurile de vânzare practicate de aceste societăți de legătură să fie total disproporționate în raport cu cele ale celorlalte vânzări luate în considerare la calcularea marjei prejudiciului pentru ca aceasta din urmă să fie adusă la un nivel inferior celui al marjei de dumping”.

233. Tribunalul a concluzionat, așadar, că nu fusese săvârșită nicio eroare vădită de apreciere de către Consiliu atunci când a considerat că nedepunerea unui răspuns la chestionar de către societățile de legătură ale producătorilor din Uniune reținuți în eșantion nu denaturase nici stabilirea prejudiciului, nici calculul marjei prejudiciului, fără să încalce articolul 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază.

ii) Argumentele părților

234. Niko Tube și NTRP susțin, în primul și în al doilea aspect ale celui de al doilea motiv al recursului incident, că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a răspuns în mod direct la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază, ci condiționând analiza acesteia din urmă de problema respectării articolului 18 alineatul (3) din același regulament. Întrucât stabilirea prejudiciului nu s-ar fi întemeiat pe o parte semnificativă a industriei Uniunii, aceasta nu s-ar fi bazat pe elemente de probă pozitive. În al doilea aspect, Niko Tube și NTRP susțin că necesitatea de a realiza o examinare obiectivă, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din regulamentul de bază, implică, pe de o parte, că, în mod contrar celor reținute de Tribunal la punctele 100 și 108 din hotărârea atacată, o societate de producție de legătură a unui producător reținut în eșantion este în principiu obligată să coopereze la o anchetă și, pe de altă parte, că vânzările comerciantului de legătură, menționat la punctul 103 din hotărârea atacată, sunt de asemenea luate în considerare.

235. În al treilea și în al patrulea aspect ale celui de al doilea motiv al recursului incident, Niko Tube și NTRP impută Tribunalului faptul că a interpretat în mod eronat sau, cel puțin, în mod incomplet articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază. În primul rând, cu excepția aprecierii situației societății de legătură examinate la punctul 102 din hotărârea atacată, Tribunalul nu a verificat care era impactul individual al lipsei de cooperare asupra vânzărilor și a producției producătorilor individuali. În plus, acesta ar fi trebuit să verifice incidența asupra ansamblului producției și a vânzărilor din industria Uniunii în totalitatea sa, și nu al producătorilor Uniunii aflați la originea plângerii. Metoda utilizată de către Tribunal nu ar permite, în opinia societăților Niko Tube și NTRP, stabilirea „unor concluzii de o acuratețe rezonabilă”, în sensul articolului 18 alineatul (3) menționat anterior. În al doilea rând, Tribunalul s-ar fi abținut în mod sistematic să examineze cele patru condiții enumerate în această din urmă prevedere.

236. În al cincilea, al șaselea și al optulea aspect, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul ar fi depășit limitele controlului jurisdicțional și că ar fi încălcat dreptul la apărare prin faptul că a admis ca instituțiile să prezinte explicații și fapte care nu fuseseră comunicate în cursul procedurii administrative. În plus, Tribunalul nu le-ar fi dat reclamantelor din primă instanță posibilitatea de a formula observații cu privire la faptele pe care s-au întemeiat elementele de probă furnizate tardiv. Niko Tube și NTRP menționează în special faptul, invocat la punctul 111 din hotărârea atacată, că vânzările către anumite societăți de legătură reprezentau cel mult 10 % din vânzările totale ale industriei Uniunii.

237. În sfârșit, în al șaptelea aspect, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul ar fi denaturat sensul clar al anumitor elemente de probă prezentate la punctele 100, 102, 104, 107 și 109 din hotărârea atacată, prin faptul că a privilegiat anumite cifre în detrimentul altor date cuprinse în dosar.

238. În memoriile în răspuns, Consiliul și Comisia propun respingerea ansamblului acestor aspecte ca fiind în parte inadmisibile și în parte neîntemeiate.

iii) Analiză

– Cu privire la primele două aspecte

239. Amintim că, potrivit articolului 3 alineatul (1) din regulamentul de bază, prin termenul „prejudiciu” se înțelege, cu excepția cazului în care se prevede altfel, printre altele, un prejudiciu important cauzat industriei Uniunii. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, stabilirea existenței unui prejudiciu se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare obiectivă, pe de o parte, a volumului importurilor care fac obiectul unui dumping și a efectului acestor importuri asupra prețului produselor similare pe piața Uniunii și, pe de altă parte, a efectului acestor importuri asupra industriei Uniunii.

240. În primele două aspecte ale prezentului motiv, Niko Tube și NTRP susțin, în esență, în primul rând, că Tribunalul nu ar fi examinat în mod corect motivul prezentat în primă instanță și întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază, în sensul că ar fi condiționat încălcarea respectivă de respectarea articolului 18 alineatul (3) din regulamentul respectiv, în al doilea rând, că o examinare obiectivă a prejudiciului nu se poate efectua dacă nu este întemeiată pe o parte semnificativă a industriei Uniunii și, în al treilea rând, că o societate de legătură a unui producător din Uniune, la originea plângerii, trebuie să fie întotdeauna obligată să colaboreze și să furnizeze date.

241. Propunem respingerea acestor două aspecte.

242. Mai întâi, trebuie amintit faptul că, în fața Tribunalului, reclamantele din primă instanță invocau încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază ca urmare a lipsei de cooperare totală a industriei Uniunii la anchetă, ceea ce ar fi denaturat determinarea obiectivă a prejudiciului. În susținerea afirmației lor, reclamantele din primă instanță menționau cazul a unsprezece societăți de legătură ale producătorilor din Uniune reținuți în eșantion, societăți care, potrivit Niko Tube și NTRP, nu depuseseră un răspuns separat la chestionarul adresat de Comisie sau îl depuseseră tardiv³⁸.

243. În consecință, în mod întemeiat, la punctul 89 din hotărârea atacată, Tribunalul a delimitat motivul întemeiat pe încălcarea articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază de problema de a stabili dacă, astfel cum susțineau reclamantele din primă instanță, faptul că societățile de legătură ale producătorilor din Uniune reținuți în eșantion nu depuseseră un răspuns separat la chestionar implica, din partea acestor producători, o lipsă de cooperare care ar fi denaturat analiza prejudiciului.

244. În continuare, în acest context, era, în opinia noastră, corect din punct de vedere juridic să se rețină, astfel cum a făcut Tribunalul la punctele 90-92 din hotărârea atacată, că lipsa răspunsului sau răspunsul incomplet la chestionarul transmis de Comisie în temeiul articolului 6 din regulamentul de bază, din partea uneia dintre societățile de legătură ale unui producător din Uniune reținut în eșantionul anchetei, nu implica faptul că acest producător trebuie să fie considerat necooperant și, prin urmare, exclus din anchetă.

245. Astfel, atunci când s-a decis, ca în cazul de față în ceea ce privește industria Uniunii, să se efectueze o eșantionare, articolul 17 alineatul (4) din regulamentul de bază prevede că un nou eșantion *poate* fi ales atunci când părțile reținute sau unele dintre acestea *refuză să coopereze, astfel încât rezultatele anchetei pot fi compromise în mod considerabil din această cauză*.

246. Caracterul incomplet al răspunsurilor la chestionarul adresat de Comisie ca urmare a refuzului anumitor societăți de legătură ale unui producător din Uniune reținut în eșantion de a răspunde separat la acest chestionar nu poate să determine prin el însuși excluderea producătorului respectiv, astfel încât să trebuiască să fie constituit un nou eșantion.

247. În plus, articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază prevede de asemenea că, „în cazul în care informațiile prezentate de o parte interesată nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere, ele nu trebuie ignorate, cu condiția ca eventualele lipsuri să nu îngreuneze excesiv stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă, ca informațiile să fie furnizate în timp util, ca ele să poată fi verificate și ca partea să fi acționat cât mai bine posibil”.

248. Prin urmare, în mod întemeiat Tribunalul a constatat la punctul 92 din hotărârea atacată că un producător din Uniune reținut în eșantion nu va fi considerat necooperant dacă lacunele în furnizarea datelor nu au un impact semnificativ asupra desfășurării anchetei.

249. Prin urmare, abia după examinarea acestor lacune va putea fi luată o decizie eventuală de excludere a unui producător al Uniunii din eșantion.

250. Această interpretare permite menținerea efectului util al măsurilor de anchetă antidumping. Astfel, aceste măsuri ar fi lipsite de un astfel de efect dacă, de fiecare dată când o societate de producție sau de vânzare de legătură a unui producător din Uniune reținut în eșantionul anchetei refuză să răspundă în mod separat la chestionarul Comisiei, acest producător trebuie exclus din

38 — Articolul 6 alineatul (2) din regulamentul de bază prevede că destinatarii chestionarelor transmise de Comisie în cadrul unei anchete antidumping au la dispoziție cel puțin 30 de zile pentru a răspunde. O prelungire a acestui termen poate fi acordată în condițiile prevăzute la această dispoziție.

eșantionul respectiv, astfel încât să fie necesară stabilirea unui nou eșantion sau, *a fortiori*, suspendarea măsurilor de anchetă, în special din cauza faptului, amintit în mod întemeiat la punctul 87 din hotărârea atacată, că instituțiile nu dispun de competența de a constrânge părțile interesate să coopereze.

– Cu privire la celelalte aspecte care se referă la societățile de legătură enumerate la punctul 111 din hotărârea atacată

251. Niko Tube și NTRP susțin de asemenea, în cadrul celui de al treilea și al celui de al patrulea aspect al prezentului motiv, că Tribunalul a interpretat în mod eronat și incomplet articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază.

252. Apreciem că aceste argumente, precum și celelalte critici formulate de Niko Tube și de NTRP în această primă parte a celui de al doilea motiv al recursului incident trebuie examinate numai în ceea ce privește societățile de legătură enumerate la punctul 111 din hotărârea atacată.

253. Astfel, trebuie amintit faptul că, la punctul 111 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că cota taxei antidumping impusă societăților Niko Tube și NTRP fusese fixată în funcție de marja de dumping, și nu în funcție de marja prejudiciului, în conformitate cu regula taxei mai mici, prevăzută la articolul 9 alineatul (4) din regulamentul de bază³⁹. În speță, Tribunalul a reținut de asemenea că diferența dintre marja prejudiciului (57 %) și marja de dumping (25,7 %) era de așa natură încât, chiar admitând că prima se întemeiase pe prețurile de transfer practicate între producătorii din Uniune și societățile de legătură pe care acesta le-a enumerat [Vallourec Mannesmann Oil & Gas Regatul Unit (denumită în continuare „VMOG Regatul Unit”), Productos Tubulares și societățile de legătură ale societății Dalmine], aceste vânzări ar fi reprezentat cel mult 10 % din vânzările totale ale industriei Uniunii, ceea ce semnifică faptul că prețul de vânzare practicat de aceste societăți ar fi trebuit să fie total disproporționat în raport cu prețul vânzării luate în considerare pentru calcularea marjei prejudiciului pentru ca aceasta din urmă să fie inferioară marjei de dumping utilizate pentru a fixa taxa antidumping aplicată societăților Niko Tube și NTRP.

254. Or, în opinia noastră, numai dacă această analiză este viciată de o eroare de drept sau se întemeiază pe o denaturare a situației de fapt sau a elementelor de probă celelalte argumente îndreptate împotriva aprecierilor Tribunalului referitoare la stabilirea prejudiciului ar putea fi operante. Astfel, chiar admitând că Tribunalul a săvârșit erori de drept cu privire la examinarea stabilirii prejudiciului adus industriei Uniunii, aceste erori nu ar determina anularea hotărârii atacate decât în măsura în care aprecierea prezentată la punctul 111 din hotărârea respectivă era de asemenea afectată de vicii similare.

255. Propunem, așadar, să se examineze cu prioritate criticile îndreptate împotriva analizei Tribunalului expuse la punctul 111 din hotărârea atacată.

256. În această privință, trebuie subliniat că Niko Tube și NTRP nu invocă nicio eroare de drept care ar fi viciat *raționamentul* Tribunalului prezentat la punctul 111 din hotărârea atacată.

257. În definitiv, aceste societăți se limitează, la punctul 189 din recursul incident, să susțină că afirmația Tribunalului potrivit căreia vânzările societăților de legătură ale producătorilor din Uniune care au susținut plângerea, enumerate la punctul 111 din hotărârea atacată, „reprezentau cel mult 10 % din vânzările totale din industria [Uniunii]” nu se poate întemeia pe elementele de probă din dosar și se bazează pe date furnizate tardiv de Consiliu și de Comisie în fața Tribunalului.

39 — Marja prejudiciului reprezintă nivelul prejudiciului suferit de industria Uniunii exprimat într-un procentaj din prețul CIF (costuri, asigurare, navlu) al exporturilor produsului în cauză (prețul de subcotare), calculat, ca regulă generală, pornind de la diferența dintre prețul de vânzare mediu ponderat al producătorilor din Uniune și prețul de vânzare ponderat al exporturilor către Uniune care fac obiectul dumpingului. A se vedea, în această privință, punctul 233 din regulamentul în litigiu.

258. Având în vedere competențele Curții în cadrul recursului, aceste critici se rezumă, așadar, în esență, la a imputa Tribunalului că a denaturat elementele de probă, că a depășit limitele controlului său jurisdicțional și că a adus atingere respectării dreptului la apărare. Vom adăuga la acestea critica referitoare la eroarea de interpretare a articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază întemeiată pe faptul că Tribunalul nu ar fi examinat, pentru societățile respective, dacă erau îndeplinite cele patru condiții ale acestei dispoziții.

259. Trebuie să se verifice dacă aceste argumente sunt întemeiate.

260. În această privință, amintim că societățile de producție și de vânzare de legătură enumerate de către Tribunal la punctul 111 din hotărârea atacată sunt Productos Tubulares, cele șase societăți de legătură ale societății Dalmine și ale VMOG Regatul Unit, ale căror situații au fost examinate la punctele 99, 100, 104, 105, 108 și 109 din hotărârea atacată.

– Cu privire la criticile privind Productos Tubulares

261. În legătură cu prima societate și în ceea ce privește motivul întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază, rezultă de la punctele 99 și 100 din hotărârea atacată că Tribunalul a examinat dacă informațiile fuseseră furnizate în timp util, dacă acestea fuseseră verificate și dacă absența unui răspuns separat la chestionar avusese un impact semnificativ asupra stabilirii prejudiciului, adică dacă eventualele lipsuri puteau compromite stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă. În plus, subliniind, pe de o parte, că datele acestei societăți, care nu susținuse plângerea, nu trebuiau, în principiu, să fie luate în considerare, dar că, pe de altă parte, datele acestei societăți fuseseră totuși transmise în cursul anchetei, Tribunalul, în mod implicit, dar necesar, a verificat dacă partea acționase cât mai bine posibil, în sensul articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază.

262. În ceea ce privește denaturarea elementelor de probă referitoare la Productos Tubulares, Niko Tube și NTRP nu indică, nici nu demonstrează care elemente de probă ar fi fost denaturate în cursul examinării realizate la punctul 100 din hotărârea atacată.

263. Considerăm că nu pot fi primite nici criticile aduse Tribunalului că ar fi depășit limitele controlului jurisdicțional și că ar fi încălcat dreptul la apărare întrucât ar fi luat în considerare date tardive cu privire la care Niko Tube și NTRP nu ar fi avut ocazia să se pronunțe.

264. Mai întâi, trebuie să observăm că Niko Tube și NTRP nu au criticat, în cadrul recursului, examinarea motivului întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare în cursul procedurii administrative. Astfel cum rezultă cu exactitate de la punctele 149-152 din hotărârea atacată, reclamantele din primă instanță au avut ocazia de a-și prezenta în mod util punctul de vedere, printre altele, cu privire la validitatea eșantionului și, în particular, cu privire la susținerea plângerii de către Productos Tubulares, Comisia răspunzând la observațiile acestora, în special în al doilea document de informare finală.

265. În continuare, trebuie amintit faptul că, în fața Tribunalului, reclamantele din primă instanță susțineau, în cadrul celui de al doilea motiv, că o eroare vădită de apreciere fusese săvârșită de către Consiliu prin faptul că nu exclusese din rândul producătorilor Uniunii reținuți în eșantionul de anchetă producătorul Tubos Reunidos ca urmare a faptului că Productos Tubulares, o societate de legătură a producătorului respectiv, nu răspunsese în mod separat la chestionarul transmis de Comisie. Or, în aceste circumstanțe, cu greu putem înțelege cum se poate imputa Tribunalului că a exercitat întocmai controlul său cu privire la problema de a determina dacă instituțiile consideraseră în mod întemeiat că absența răspunsului la chestionar din partea Productos Tubulares nu avusese un impact semnificativ asupra stabilirii prejudiciului, în special prin faptul că a dispus măsuri de organizare a procedurii. Întrucât se limitează la un control jurisdicțional al motivului invocat, această

examinare nu are, în opinia noastră, nici ca obiect, nici ca efect înlocuirea unei investigații complete a cazului în cadrul procedurii administrative. Faptul că, în exercitarea controlului său jurisdicțional, Tribunalul a ajuns la o concluzie care poate nemulțumi societățile Niko Tube și NTRP nu poate în mod cert să intre în sfera problemelor examinate în cadrul unui recurs în fața Curții.

266. În sfârșit, în acest context, Niko Tube și NTRP nu au demonstrat în niciun fel că nu au dispus de posibilitatea efectivă de a-și prezenta observațiile cu privire la documentele transmise de Consiliu în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, dispuse de Tribunal, din care rezulta că producția și vânzările Productos Tubulares reprezentau mai puțin de 3 % din totalul producției și al vânzărilor din industria Uniunii în cursul perioadei de anchetă.

267. Criticile îndreptate împotriva examinării situației Productos Tubulares trebuie, așadar, respinse.

– Cu privire la criticile privind cele șase societăți de legătură ale societății Dalmine

268. În ceea ce privește cele șase societăți de legătură ale societății Dalmine, prezentate de asemenea la punctul 111 din hotărârea atacată, subliniem că Niko Tube și NTRP nu au contestat în mod special analiza expusă la punctul 105 din hotărârea atacată, potrivit căreia „reieșea din elementele dosarului și în special din versiunea neconfidențială a răspunsului dat de societatea Dalmine la chestionar – versiune care a fost depusă în timp util și a fost verificată de serviciile Comisiei – că [cele șase societăți de vânzare de legătură] sunt active fie în comercializare, fie în revânzare-distribuție” și că, prin urmare, „volumul vânzărilor acestor societăți a fost luat în considerare în analiza prejudiciului prin intermediul vânzărilor către acestea realizate de Dalmine”.

269. În plus, nu se contestă faptul că Niko Tube și NTRP au avut acces la acest răspuns și au putut să îl comenteze în cursul procedurii administrative.

270. În aceste condiții, trebuie respinse criticile în susținerea aspectelor prezentului motiv referitoare la aceste societăți.

– Cu privire la criticile privind VMOG Regatul Unit

271. Cu privire la VMOG Regatul Unit, astfel cum rezultă de la punctul 108 din hotărârea atacată, întrucât această societate a depus tardiv răspunsul la chestionarul adresat de Comisie, datele cuprinse în acesta nu puteau fi utilizate în cadrul stabilirii prejudiciului. Totuși, la punctul 109 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, pe baza răspunsului la chestionar, depus tardiv, Consiliul a putut stabili că vânzările acestei societăți reprezentau mai puțin de 3 % din volumul total al producătorilor din Uniune aflați la originea plângerii. Tribunalul a dedus astfel de aici că neluarea în considerare a acestor vânzări nu putea avea o influență decisivă asupra stabilirii prejudiciului și nu justifica, așadar, ca producătorul Uniunii a cărui societate de legătură era VMOG Regatul Unit să fie exclus din definiția industriei Uniunii.

272. Rezultă mai întâi de la punctele 108 și 109 din hotărârea atacată că Tribunalul a verificat respectarea condițiilor prevăzute la articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază. În special, cu privire la ultima condiție, subliniind, pe de o parte, că datele VMOG Regatul Unit, care nu susținuse plângerea, nu trebuiau, în principiu, să fie luate în considerare, dar că, pe de altă parte, datele acestei societăți fuseseră totuși transmise și examinate în cursul anchetei pentru a determina dacă analiza prejudiciului nu putea fi afectată din această cauză, Tribunalul a verificat în mod implicit, dar necesar, dacă partea acționase cât mai bine posibil, în sensul articolului 18 alineatul (3) din regulamentul de bază.

273. În continuare, în ceea ce privește denaturarea elementelor de probă referitoare la această societate, trebuie observat că Niko Tube și NTRP se limitează să susțină, la punctele 189 și 194 din recursul incident, că partea de piață atribuită de Tribunal societății VMOG Regatul Unit s-ar referi „la volumul total al producătorilor din Uniune aflați la originea plângerii”, și nu, astfel cum susținuseră Consiliul și Comisia, „din industria Uniunii”.

274. Or, o astfel de pretenție se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate și a sensului celor două expresii. Astfel, din definiția industriei Uniunii, reținută în regulamentul în litigiu, pe care hotărârea atacată nu o putea ignora, rezultă că aceasta se confundă cu expresia „producători din Uniune aflați la originea plângerii”.

275. În sfârșit, rațiuni analoge celor expuse la punctele 265 și 266 din prezentele concluzii ne determină să excludem faptul că Tribunalul ar fi încălcat limitele controlului jurisdicțional și dreptul la apărare.

276. Propunem, așadar, să se respingă și argumentele formulate cu privire la examinarea de către Tribunal a datelor privind VMOG Regatul Unit.

277. În aceste condiții, raționamentul și aprecierea expuse la punctul 111 din hotărârea atacată nu sunt viciate nici de vreo eroare de drept, nici de vreo denaturare a elementelor de probă. Prin urmare, nu mai este necesar să se examineze aspectele prezentului motiv care se referă la celelalte puncte din motivele hotărârii atacate, al căror eventual caracter întemeiat nu ar putea, în orice caz, să determine anularea respectivei hotărâri.

278. În aceste condiții, propunem respingerea totalității aspectelor celui de al doilea motiv al recursului incident, întemeiate pe erorile de drept care au viciat examinarea încălcării pretinse a articolului 3 alineatele (2), (3) și (5)-(7) din regulamentul de bază, în parte ca neîntemeiate și, în parte, ca inoperante.

c) Cu privire la cele două aspecte ale celui de al doilea motiv al recursului incident întemeiate pe erorile de drept care au viciat examinarea încălcării pretinse a articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază

i) Argumentele părților

279. În primul aspect referitor la erorile de drept care au viciat examinarea încălcării pretinse a articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul ar fi încălcat dreptul la apărare la punctele 132 și 135 din hotărârea atacată.

280. În al doilea aspect, aceste societăți impută Tribunalului în primul rând, că nu a verificat, la punctul 132 din hotărârea atacată, dacă rezumatele neconfidențiale ale datelor confidențiale furnizate de către unele dintre societățile de legătură ale producătorilor din Uniune reținuți în eșantion permiseseră reclamantelor din primă instanță, în cursul procedurii administrative, să cunoască în mod suficient ceea ce era esențial în conținutul datelor în cauză. În al doilea rând, acestea impută Tribunalului că nu a aplicat condițiile articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, ci s-a limitat să examineze, la punctele 133-135 din hotărârea atacată, dacă absența din rezumatul neconfidențial a datelor confidențiale referitoare la unele dintre societățile de legătură ale producătorilor din Uniune reținuți în eșantion încălcaseră dreptul la apărare al reclamantelor din primă instanță. În sfârșit, în al treilea rând, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul nu putea concluziona că nu ar fi existat nicio posibilitate ca divulgarea către acestea a unor versiuni neconfidențiale ale datelor confidențiale să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit.

281. Consiliul și Comisia propun respingerea acestor aspecte.

ii) Analiză

282. Înainte de toate, trebuie amintit faptul că, potrivit articolului 6 alineatul (7) din regulamentul de bază, exportatorii și celelalte părți interesate enumerate în această prevedere pot, prin cerere scrisă, să ia cunoștință de toate informațiile transmise de către orice parte implicată în anchetă, cu excepția documentelor interne stabilite de către autoritățile Uniunii sau ale statelor sale membre, în măsura în care aceste informații sunt pertinente pentru apărarea intereselor acestora, nu sunt confidențiale în sensul articolului 19 din regulamentul de bază și sunt utilizate în anchetă.

283. Potrivit articolului 19 alineatul (1) din regulamentul de bază, orice informație de natură confidențială sau care este furnizată cu titlu confidențial de către părțile unei anchete este tratată ca atare de către autorități, în cazul în care se oferă motive întemeiate. Alineatul (2) al acestei dispoziții prevede în special că părțile interesate care furnizează informații confidențiale sunt obligate să prezinte rezumate neconfidențiale ale acestora. Potrivit alineatului (3) al aceluiași articol, în cazul în care se consideră că o cerere de tratament confidențial nu se justifică, iar persoana care a furnizat informația nu dorește să o facă publică și nici să autorizeze divulgarea acesteia în termeni generali sau sub formă de rezumat, informația poate fi eliminată, cu excepția cazului în care se poate demonstra în mod convingător, utilizând surse adecvate, că informația este corectă.

284. În fața Tribunalului, Niko Tube și NTRP susțineau că, în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, instituțiile nu puteau să ia în considerare în mod valabil date confidențiale atunci când acestea nu figurau într-un rezumat neconfidențial.

285. În această privință, Tribunalul a statuat la punctul 130 din hotărârea atacată că textul articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază nu prevede pentru Comisie decât o simplă posibilitate de a elimina o informație confidențială pentru care nu este disponibil niciun rezumat neconfidențial.

286. Trebuie să se constate că Niko Tube și NTRP nu critică această interpretare, care este, de altfel, corectă în opinia noastră. Astfel, pentru orice eventualitate, trebuie observat că administrarea probelor în domeniul măsurilor antidumping este caracterizată prin faptul că înscrisurile examinate conțin adesea secrete de afaceri sau alte informații care nu pot fi divulgate sau nu pot fi divulgate decât cu condiția respectării unor restricții importante. Prin urmare, astfel cum demonstrează articolul 6 alineatul (7) și articolul 19 din regulamentul de bază, nu trebuie excluse în mod automat ca mijloace de probă înscrisurile care conțin elemente de probă atunci când anumite informații trebuie să rămână confidențiale⁴⁰.

287. În schimb, Niko Tube și NTRP impută în primul rând Tribunalului că nu a verificat în lista documentelor enumerate la punctul 132 din hotărârea atacată și în legătură cu care s-a constatat de către acesta din urmă că fuseseră întocmite rezumate neconfidențiale dacă aceste rezumate le-ar fi permis să cunoască în mod suficient ceea ce era esențial din conținutul documentului sau al documentelor în cauză.

288. Or, astfel cum a susținut Comisia în memoriul său în răspuns la recursul incident, acest argument nu poate fi alăturat motivului expus în primă instanță, care se referea doar la inadmisibilitatea documentelor respective ca elemente de probă pentru motivul că aceste documente cuprindeau informații confidențiale cu privire la care nu fusese întocmit niciun rezumat confidențial. În aceste circumstanțe, nu revenea Tribunalului, după ce a constatat că fuseseră întocmite rezumate neconfidențiale în temeiul articolului 19 alineatul (2) din regulamentul de bază, sarcina de a controla conținutul fiecăruia din documentele respective.

40 — A se vedea prin analogie Hotărârea din 25 ianuarie 2007, Dalmine/Comisia (C-407/04 P, Rep., p. I-829, punctele 47 și 48). A se vedea de asemenea, în această privință, articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167). În plus, articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 210, C 83, p. 389) prevede că dreptul la bună administrare cuprinde printre altele „dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial”.

289. În al doilea rând, Niko Tube și NTRP susțin, în esență, că Tribunalul nu ar fi examinat adevărata critică întemeiată pe încălcarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, ci s-ar fi limitat să aprecieze dacă utilizarea de către Comisie a datelor confidențiale enumerate la punctul 133 din hotărârea atacată, fără să existe versiuni neconfidențiale ale acestora, a constituit o încălcare a dreptului la apărare al reclamantelor din primă instanță.

290. Această argumentare nu reușește să ne convingă.

291. Astfel, trebuie amintit faptul că articolul 19 alineatul (3) din regulamentul de bază guvernează relațiile dintre partea interesată care furnizează o informație confidențială fără să dorească să autorizeze divulgarea acesteia nici măcar în termeni generali sau sub formă de rezumat și instituția însărcinată cu ancheta antidumping, care poate decide că informația poate fi înlăturată, cu excepția cazului în care se poate demonstra în mod convingător, pornind de la alte surse adecvate, că informația este corectă.

292. Or, din moment ce instituția însărcinată cu ancheta a decis că informația în cauză putea fi utilizată, ceea ce, astfel cum am arătat deja, îi permite regulamentul de bază, problema care subzistă, în ceea ce privește celelalte părți interesate care participă la ancheta, este aceea de a stabili dacă o astfel de utilizare poate afecta dreptul acestora la apărare.

293. În aceste condiții, dacă este adevărat că Tribunalul nu a recalificat în mod formal motivul invocat de către reclamantele din primă instanță întemeiat pe încălcarea articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, Niko Tube și NTRP nu pot totuși să impute Tribunalului că a verificat, la punctele 133-135 din hotărârea atacată, dacă utilizarea de către Comisie a datelor confidențiale enumerate la punctul 133 din hotărârea atacată, fără să existe versiuni neconfidențiale ale acestora, a determinat încălcarea dreptului la apărare al reclamantelor din primă instanță. Acesta era, în opinia noastră, obiectul examinării substanțiale pe care trebuia să o realizeze Tribunalul în contextul motivului prezentat în primă instanță.

294. În al treilea rând, Niko Tube și NTRP susțin că Tribunalul nu putea concluziona, cum ar fi procedat la punctul 135 din hotărârea atacată, că nu ar fi existat nicio posibilitate ca divulgarea către reclamantele din primă instanță a unor versiuni neconfidențiale ale răspunsului dat de VMOG Regatul Unit la chestionar, ale răspunsului dat de Productos Tubulares la chestionarul de preeșantionare și ale mesajului electronic al Dalmine din 24 mai 2006 privind societatea Tenaris West Africa să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit.

295. În această privință, trebuie amintit mai întâi faptul că, după ce a identificat documentele menționate mai sus care nu făcuseră obiectul unui rezumat neconfidențial, Tribunalul a precizat la punctul 134 din hotărârea atacată că, în conformitate cu jurisprudența, încălcarea dreptului de acces la dosarul anchetei nu putea determina anularea în tot sau în parte a regulamentului în litigiu decât în cazul în care ar fi existat o posibilitate, chiar redusă, ca divulgarea documentelor în cauză să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit, în ipoteza în care întreprinderea în cauză ar fi putut să invoce acest drept în cursul procedurii menționate.

296. Această apreciere nu conține vreo eroare de drept. În plus, aceasta nu face obiectul criticilor societăților Niko Tube și NTRP.

297. În continuare, aplicând la cazul de față examinarea anunțată, Tribunalul a reținut la punctul 135 din hotărârea atacată că, „în prezenta cauză, reclamantele [din primă instanță] afirmă că ar fi avut nevoie de aceste documente pentru a dovedi că faptul că VMOG Regatul Unit, [Productos Tubulares]⁴¹ și Tenaris West Africa nu au răspuns la chestionar a denaturat analiza prejudiciului. Or, s-a constatat la punctele

41 — A se observa că hotărârea atacată menționează în mod eronat Tubos Reunidos, producătorul de legătură din Uniune al Productos Tubulares, reținut în eșantion. Această eroare materială nu a fost evidențiată de către părțile în recurs și nu produce nicio consecință.

101, 108 și, respectiv, 107 de mai sus că nu a fost săvârșită nicio eroare vădită de apreciere de către Consiliu atunci când a considerat că nedepunerea sau neluarea în considerare a răspunsurilor date de Productos Tubulares, VMOG Regatul Unit și Tenaris West Africa la chestionar nu influențase stabilirea prejudiciului. În consecință, nu ar fi existat nicio posibilitate ca divulgarea către reclamantele [din primă instanță] a versiunilor neconfidențiale ale răspunsului dat de VMOG Regatul Unit la chestionar, a răspunsului dat de Productos Tubulares la chestionarul de preșantionare și a mesajului electronic din 24 mai 2006 să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit”.

298. Or, împotriva acestei concluzii, Niko Tube și NTRP, cu toate că nu contestă faptul că au putut lua cunoștință de documentele în litigiu în cursul procedurii în fața Tribunalului, se limitează să susțină în recursul incident că este foarte probabil că, prin comunicarea în timp util a informațiilor pertinente, ar fi fost posibil să prezinte în mod precis argumente și mai ales elemente de probă apte să modifice rezultatul și că doar dispunând de aceste informații acestea ar fi putut alege să își exprime sau să nu își exprime un punct de vedere.

299. Aceste considerații de ordin general nu răspund necesității de a demonstra eroarea de drept care ar fi viciat raționamentul Tribunalului. Acestea nu conțin nici cel mai mic indiciu că acesta din urmă ar fi denaturat elementele de probă, în așa fel încât să fi fost evident că comunicarea către reclamantele din primă instanță a documentelor în litigiu în cursul procedurii administrative ar fi putut conduce această procedură la un rezultat diferit de cel la care aceasta a ajuns.

300. În al patrulea rând, în opinia noastră, trebuie respins aspectul potrivit căruia Tribunalul ar fi încălcat dreptul la apărare al Niko Tube și al NTRP la punctele 132 și 135 din hotărârea atacată. Astfel, pe de o parte, primul punct nu face decât să enumere documentele confidențiale cu privire la care a fost elaborată o versiune neconfidențială, precum și pe cele care nu au făcut obiectul unei astfel de versiuni. Pe de altă parte, astfel cum am menționat deja și astfel cum au admis Niko Tube și NTRP la punctele 194 și 209 din recursul incident, acestea din urmă au putut depune observații cu privire la documentele menționate la punctul 135 din hotărârea atacată în cursul procedurii în fața Tribunalului.

301. Pentru toate aceste motive, propunem respingerea celor două aspecte ale celui de al doilea motiv al recursului incident, întemeiate pe erorile de drept care au viciat examinarea încălcării pretinse a articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază.

302. Prin urmare, propunem respingerea recursului incident în totalitate.

V – Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

303. Conform articolului 61 primul paragraf a doua teză din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care anulează hotărârea Tribunalului, aceasta poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată.

304. Acesta este, în opinia noastră, cazul în speță.

305. Astfel cum propunem la punctul 155 din prezentele concluzii, ar trebui să se anuleze hotărârea atacată în măsura în care Tribunalul a admis cel de al șaselea motiv al reclamantelor din primă instanță, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare al Niko Tube, în partea care privea ajustarea efectuată cu privire la prețul de export practicat de SEPCO, în cadrul tranzacțiilor cu țevi fabricate de Niko Tube, în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

306. Astfel, după cum am subliniat deja, în opinia noastră, hotărârea Tribunalului a fost viciată de motive contradictorii, întrucât, la punctul 209 din hotărârea atacată, acesta a statuat în esență că Niko Tube demonstrase că această societate ar fi putut să își prezinte argumente care să poată conduce procedura

administrativă la un rezultat diferit de cel la care aceasta a ajuns, în timp ce anterior, la punctul 188 din hotărârea respectivă, Tribunalul stabilise că, fără să săvârșească o eroare vădită de apreciere, Consiliul efectuase ajustarea în litigiu cu privire la Niko Tube în lumina respectivelor argumente.

307. În această privință, este suficient să se constate că Niko Tube nu a reușit să demonstreze că, dacă ar fi fost comunicate în cadrul procedurii administrative, argumentele prezentate în primă instanță ar fi putut determina instituțiile să nu procedeze la ajustarea efectuată în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

308. În aceste condiții, în opinia noastră, trebuie respins al șaselea motiv al acțiunii în măsura în care privește societatea Niko Tube.

309. Prin urmare și având în vedere cele de mai sus, propunem respingerea acțiunii în măsura în care privește societatea Niko Tube.

VI – Cu privire la cheltuielile de judecată

310. Potrivit articolului 122 din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

311. Potrivit articolului 69 alineatul (2), aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din regulamentul menționat, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, potrivit articolului 69 alineatul (3) din acest regulament, Curtea poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau la mai multe capete de cerere sau pentru motive excepționale.

312. Având în vedere analiza pe care am realizat-o, considerăm că, în ceea ce privește recursul Consiliului (C-191/09), care ar trebui admis în parte în privința societății Niko Tube, dar respins cu privire la restul motivelor, o justă apreciere a circumstanțelor speței ar putea conduce la repartizarea cheltuielilor de judecată din cele două proceduri după cum urmează, și anume Niko Tube să fie obligată la plata unei treimi din cheltuielile efectuate de Consiliu în cursul celor două proceduri, Consiliul urmând să suporte un sfert din cheltuielile NTRP.

313. În cauza C-200/09, întrucât Comisia a căzut în pretenții, dar cum Niko Tube și NTRP au căzut de asemenea în pretenții în recursul lor incident, propunem ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli. Întrucât Comisia a intervenit în fața Tribunalului, aceasta va suporta de asemenea propriile cheltuieli efectuate în primă instanță.

VII – Concluzie

314. În lumina considerațiilor care precedă, propunem Curții să hotărască următoarele:

- 1) Anulează Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 10 martie 2009, Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP/Consiliul (T-249/06), în măsura în care prin aceasta s-a anulat, în privința Interpipe Niko Tube, articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 954/2006 al Consiliului din 27 iunie 2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, România, Rusia și Ucraina, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2320/97 și (CE) nr. 348/2000 ale Consiliului și de încheiere a reexaminării intermediare și a reexaminării în temeiul expirării măsurilor a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și

țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia și din România și de încheiere a reexaminării intermediare a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia, România, Croația și Ucraina.

- 2) Respinge acțiunea în ceea ce privește Interpipe Niko Tube.
- 3) Respinge recursul principal al Consiliului Uniunii Europene pentru restul motivelor.
- 4) Respinge recursul principal al Comisiei Europene.
- 5) Respinge recursul incident al Interpipe Niko Tube și al Interpipe NTRP.
- 6) Consiliul Uniunii Europene suportă două treimi din propriile cheltuieli de judecată și un sfert din cheltuielile efectuate de Interpipe NTRP în cele două proceduri.
- 7) Interpipe Niko Tube suportă o treime din cheltuielile de judecată ale Consiliului Uniunii Europene și propriile cheltuieli efectuate în cele două proceduri.
- 8) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli efectuate în cele două proceduri.